

நீர்லைகள்

வல்வை. ந.அனந்தராஜ்

நீரலைகள்

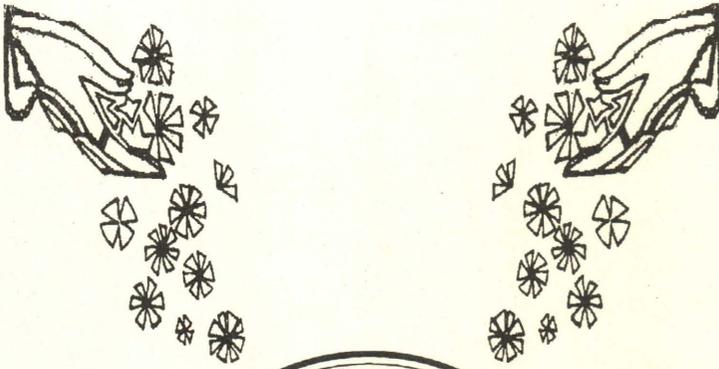
- குறநாவல் -

வல்வை ந. அனந்தராஜ்

நந்தி பதிப்பகம்
வல்லிவட்டித்துறை

N. Anantharaj
B.A (Hons), M.A.
Dip-In-Edu, Dip-In Journ
SLPS, SLEAS

காணிக் கை

பத்துமாதம் சுமந்து பெற்றெடுக்கும்
பாலூட்டிச் சீராட்டி, உற்ற போகும்
உறுதுணையாய் நின்று கண்ணிமைத்துக்
காவல் செய்தே என்றும், எப்பொழுதும்
நாம் நலமே வாழத் தன்னை ஈந்து
வாழ்ந்து மறைந்த எங்கள் அன்புத்தாய்
நடராஜா குணலட்சுமி அவர்களின்
பாதார விந்தத்திற்கு “நீரலைகள்”
என்ற கிக்குறுநாவலைக்
காணிக்கையாக்குகின்றேன்

நெஞ்சம் மறவா நினைவுடன்
ந.அனந்தராஜ்

முன் ஐர

வாழ்க்கையில் இடையிடையே வந்துபோகும் இன்பத்தையும், தன்பத்தையும்-
செல்வத்தையும் வறுமையையும் - கீர்த்தியையும், இகழ்ச்சியையும் எவ்வொருவன்
சமனாக நோக்குகின்றானோ அவனே ஞானியாகப் போற்றப்படுகிறான்.

நிரந்தரமில்லாத மனித வாழ்வில் இடையிடையே வந்துபோகும் மனித
உறவுகளும், சொந்த பந்தங்களும், சொத்து சுகங்களும் கூட நீரில் தோன்றும்
அலைகளைப் போன்று நிரந்தரமற்றவை தான் என்பதை உணர்ந்து கொள்ள ஒரு
மனிதனுக்கு நீண்ட நாட்கள் எடுக்கின்றன.

குருசேத்திரப் போரில் கிருஸ்ண பரமாத்மா, அருச்சுனனுக்கு வழங்கிய
உபதேசத்தில்,

“ எது நடந்ததோ அது நன்றாகவே நடந்தது
எது நடக்கின்றதோ அது நன்றாகவே
நடக்கின்றது. எது நடக்க இருக்கின்றதோ
அதுவும் நன்றாகவே நடக்கும்...”

என்று இயற்கைக் கோட்பாட்டின் மாறாத்
தன்மையையும், பயனற்ற மனித வாழ்வின் சபலங்களையும் மிக அற்புதமாக
முக்காலத்திற்கும் கூறியுள்ளார்.

பகவத் கீதையில் கூறப்பட்ட அறிவுபூர்வமான அந்தக் கோட்பாட்டின்
அர்த்தத்தைப் புரிந்து கொள்ளாத மனிதர்கள், நிலையற்ற வாழ்க்கைக்கு நிரந்தர
தேட்டத்தைத் தேட முயல்வதும் சொத்து சுகம், பட்டம் பதவிகளுக்காக உறவுகளைத்
தொலைத்துவிடுவதும் தான் வேடிக்கை.

இந்த நிலையில் பொண்ணும், பொருளும் தரவில்லை என்ற காரணத்தினால்
பிள்ளைகளால் தரத்தியடிக்கப்பட்ட வயதான பெற்றோர்களையும், தமது சுக வாழ்வு
தேடி அன்னிய நாடுகளுக்கெல்லாம் சென்றபோது பிள்ளைகளால் கைவிடப்பட்ட
வயதான பெற்றோர்களையும், போர் அனத்தங்களினால் அநாதைகளுக்கப்பட்ட
முதியவர்களையும் தெரு வீதிகளிலும், வயோதிபர் இல்லங்களிலும், கோயில் மடங்களிலும்
பார்க்கும் போது எம்மால் ஏன் கண்ணீர் விடமுடியவில்லை?

“முதியவர்களைப் பேண வேண்டும்”, முதியவர்கள் நம் தேசத்தின் சொத்து”
என்ற உயரிய மனித விழுமியங்கள் ஏன் எமது மனங்களில் இருந்து அகன்ற
போனது?

இளமைக் காலத்தில் வசதியாக வாழ்ந்த போது உள்ளவற்றையெல்லாம்
தமது பிள்ளைகளுக்குச் சீதனமாக வாரி இறைத்துவிட்டு முதமையடைந்ததும் அதே

பிள்ளைகளாஃ தெரு வீதிக்குத் தாக்கியெறியப்பட்ட நிலையில் அத்தகைய வயோதிபத் தாய்மாரும், தந்தையர்களும் படுகின்ற அவலங்களையும், துன்பங்களையும் நேரில் பார்த்த அனுபவிக்கும் பொழுது “ மனித உறவுகளின் நிலையற்ற தன்மையைத் தான்” உணரமுடிந்தது.

அம்!... நெஞ்சத்தை நெகிழவைத்த அந்த உணர்வுகளின் உந்துதலால் எழுந்ததே எனது “நீரலைகள்” என்ற இந்தக் குறுநாவல்.

இது எமது மண்ணில் நிகழ்ந்த, நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கின்ற அவலங்களின் சாட்சியாக விளங்கி எதிர்காலத்தில் நிகழாது தடுக்கும் அரணாகவும் இருக்கும் என்பது மட்டும் நிதர்சனம்.

இந்நாலை சிறப்பாக, அழகுற விரைவாக அச்சிட்டத் தந்த திருக்கோணமலை ரெயின்போ மினிலாப் (பிறைவேட்)லிமிற்றெட் நிறுவனத்தினருக்கும் முகப்பு ஓவியத்தை உணர்வு பூர்வமாக வரைந்து தந்த ஈழநாதம் பயஸ் அவர்களுக்கும் எனது நன்றிகள்.

20-01-2003

அன்பன்
வல்வை. ந. அனந்தராஜ்

1

“நமச்சிவாய வாழ்க நாதன் தாள் வாழ்க.....
 இமைப்பொழுதும் என்நெஞ்சில் நீங்காதான் தாள் வாழ்க..
 கோகழி ஆண்ட குருமணிதன் தாள் வாழ்க
 ஆகமம் ஆகிநின்று அண்ணிப்பான் தாள் வாழ்க
 ஏகன் அநேகன் இறைவன் அடி வாழ்க.....”

குழந்தைகளின் சிவபுராண ஒலி மெல்லிய காற்றினூடாகக் கலந்து பரவி அந்தக் கிராமத்தையே பக்திப் பரவசத்திற்குள்ளாக்கிக் கொண்டிருந்தது.

“சாரதா சேவாச் சிரமம்!....”

வயல் வெளிகளினூடாகத் தூரத்தே தெரிந்த அந்தப் பிரமாண்டமான வெள்ளைநிறக் கட்டிடம், காலைச் சூரியனின் ஒளிபட்டுப் பளபளத்துக் கொண்டிருந்தது.

இரண்டு அடுக்குகள்கொண்ட தங்குமிட வசதி; வெண்ணிறத் தீந்தை பூசப்பட்ட, அமைதியும் அழகும் நிறைந்த பிரார்த்தனை மண்டபம்.... அதற்குள்ளே மேடையில் அருட் பார்வை வீசிக் கொண்டிருக்கும் “ஸ்ரீ இராமகிருஷ்ண பரமஹம்சர்“, “அன்னை சாரதா தேவி“, “சுவாமி விவேகானந்தர்” ஆகியோரின் திருவுருவப் படங்களுடன் நடுநாயகமாக ஆகர்ஷித்துக் கொண்டிருக்கும் ஆறு அடி உயரமான வெண்கலத்தினால் ஆன நடராஜர் உருவச்சிலைஇவை எல்லாம் சேர்த்து உள்ளே நுழைபவர்களை, ஒரு கணம் மெய்சிலிர்க்க வைத்துவிடும்.

அந்தப் பிரார்த்தனை மண்டபத்தைச் சுற்றிவரவும் பச்சைப் பசேலென்று வளர்ந்திருந்த பற்களின்மேல் பூத்துக் குலுங்கும் பூஞ்செடிகள், மரகத மேடையில் இரத்தினங்கள் பதித்ததுபோல் இருந்தன. ஆம்! அந்தப் பன்னிற மலர்களில் இருந்தும் ‘கமகம’ என்று வீசிக்கொண்டிருந்த வாசனை, மேலும் அந்த ஆச்சிரமத்திற்குப் புனிதத்தைச் சேர்ப்பது போல் இருந்தது.

ஆச்சிரமத்தில் தங்கி வாழும் நூற்றுக்கணக்கான குழந்தைகளும், முதியவர்களும் வழமையான தமது காலைக் கடன்களை முடித்தவுடன் பிரார்த்தனை மண்டபத்திற்குச் சென்றுவிடுவார்கள்.... அங்கே நடைபெறும் முழுமையான பிரார்த்தனையில் கலந்துகொண்ட பின்னரே காலை உணவு, மற்றைய எல்லாக் கடமைகளும் தொடரும்.

அந்த ஆச்சிரமத்தின் வாழ்வோடு பிணைத்து விட்டவர்களின் நித்தியக் கடமைகள் தான் இவை.....!

“பொன்னுத்துரை!.... பிரார்த்தனை முடிந்ததும் குழந்தைகளைக் கூட்டிச்சென்று, சாப்பாடு கொடுத்து, அவங்க சாப்பிடுறாங்களா என்கிறதையும் பார்த்துக் கொள்ளுங்க....நான் கடைத்தெருப் பக்கம் போயிற்று வாறன்.....”

பிரார்த்தனை மண்டப வாயிலுடன், அமைக்கப்பட்டிருந்த படிக்கட்டில் குந்திக்கொண்டிருந்த பொன்னுத்துரையிடம் கூறியபடியே சிவானந்த சுவாமிஜி நடந்து போய்க்கொண்டிருந்தார்.

ஸ்ரீ சிவானந்த சுவாமிகள், கடந்த பத்து வருடங்களுக்கு மேலாக அந்த ஆச்சிரமத்தை நடாத்திக் கொண்டிருக்கிறார்.

ஏழைகளையும், அனாதைகளையும், நாதியற்ற முதியவர்களையும் ஆதரிப்பதற்கென்றே தனது பூர்வீகக் காணியை இந்த ஆச்சிரமத்திற்கு வழங்கி ஓடுக்கப்பட்ட மக்களுக்காகவே தன்னை அர்ப்பணித்து, வாழ்ந்துவரும் அந்தத் துறவிக்குச் சொந்தம், பந்தம் எல்லாமே அங்கே வாழும் குழந்தைகள்தான்....! அவரது அமைதியான புன்சிரிப்பில் அந்த ஆச்சிரமமே ஆடிக்கொண்டிருந்தது.

சுவாமிகள் எங்காவது வெளியே போய் வருவதாக இருந்தால், பொன்னுத்துரையிடம் தான் கூறிவிட்டுப் போவார். பொன்னுத்துரை.....! வசதியாக வாழ்ந்து, அரசாங்க அலுவலகமொன்றில் பிரதம எழுதுவினைஞராக இருந்து இளைப்பாறியவர்.

அவருடைய ஓய்வூதியம் அவருடைய பெயருக்கு வந்தாலும், ஆச்சிரமத்தின் வங்கிக் கணக்கிலேயே வைப்புச் செய்யப்பட்டு விடும். அவருக்கென்று எந்தச் செலவுக்கும் பணம் வைத்துக் கொள்வதில்லை.

சாரதா சேவாச்சிரமத்தில் கடந்த மூன்று வருடங்களாக பொன்னுத்துரையும், மனைவி விசாலமும் வாழ்ந்து வருகின்றனர். அவருடைய இரண்டாவது மகள் நந்தினிக்குப் போனவருடம்தான் திருமணம் முடித்துக் கொடுத்துவிட்டு நிம்மதியாக அங்கே வாழ்ந்து வருகின்றார்.

கடந்து பல ஆண்டுகளாக மிக உக்கிரமாக நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கின்ற இரானுவப் படை எடுப்புக்கள், குண்டு வீச்சுக்கள், வீடெரிப்புக்களினால் அகதிகளாக்கப்பட்டும் அனாதைகளாக்கப்பட்டும் வாழவழியற்றுத் தவித்த எத்தனையோ ஜீவன்கள் இப்பொழுது அந்த ஆச்சிரமத் தைத் தான் தமது தாயகமாகக் கருதி வந்து சேரத்தொடங்கிவிட்டனர்!

அங்கே!

வீடுகளையும் வாழ்விடங்களையும் விட்டுத்

தூரத்தியடிக்கப்பட்டவர்கள் ...!

பிள்ளைகளால் கைவிடப்பட்ட பெற்றோர்கள்....!

கணவன்மாரை இழந்த பெண்கள்...!

பெற்றோரைப் பறிகொடுத்த குழந்தைகள்...!

குண்டு வீச்சுக்களினால் அங்கவீனமாக்கப்பட்டவர்கள்....!

தொடர்ந்தும் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கின்ற யுத்தக் கொடூரங்களின் மத்தியில், அகதிகளாகக் கடல்கடந்த நாடுகளுக்குப் போனவர்களால் கைவிடப்பட்டுச் சென்ற வயதான பெற்றோர்களினாலும் கூட அந்த ஆச்சிரமம் நிறைந்துபோய் இருந்தது!

இப்படியே பல்வேறு ரூபங்களில் வந்துசேரும் அகதிகளையும், அனாதைகளையும் அந்த ஆச்சிரமம் காய்தல், உவத்தல் இன்றி

உள்வாங்கிக்கொண்டிருந்தது. அந்தளவுக்கு, அந்த ஆச்சிரமத்தின் பணி, எங்கும் வியாபித்துக் கொண்டிருந்தது....!

இப்படி அங்கே வந்துசேர்ந்தவர்களில் மிகமிக வித்தியாசமானவராகவும், எவராலுமே புரிந்துகொள்ள முடியாத ஒரு மனிதராகவும் வந்து சேர்ந்தவர்தான் பொன்னுத்துரை!

2

பொன்னுத்துரை ஒரு சாதாரண எழுதுவினைஞராக இருந்தபோதும் விசாலத்தைத் திருமணம் செய்த புதிதில், தன்னிடம் இருந்த சேமிப்பை எடுத்துக்கொண்டு கொழும்பு, கண்டி, கதிரகாமம், திருக்கோணமலை என்று ஊர், ஊராகச் சுற்றிக் காட்டினார். திருமணம் முடித்து அடுத்த ஆண்டிலேயே அவர்களுக்கு அழகான, பெண் குழந்தை ஒன்று, நல்ல மூக்கும் முழியுமாகப் பிறந்தது.... மூத்த பிள்ளை பெண் குழந்தையாகப் பிறந்து விட்டதில், பொன்னுத்துரைக்குச் சிறிது கவலையாக இருந்தாலும், எப்படியோ ஒரு பிள்ளைக்குத் தந்தையாகிவிட்டதில் அவருக்குப் பெருமையாகவும் இருந்தது.

“சுகந்தி! “

நியுமரோலஜி, இராசிபலன் என்றெல்லாம் மூளையைக் குழப்பிக் குழப்பி, அதற்கேற்ப நூற்றுக் கணக்கான பெயர்களையும், எழுதிப் பார்த்து இந்தப் பெயரைக் கடைசியாகத் தெரிவு செய்து விட்டார்.

“விசாலம் !...எங்களுக்கு இருக்கிற சொத்து இந்த ரெண்டு பரப்புக் காணிதான்....அதுவும் பொம்பிளைப் பிள்ளையைப் பெத்துப் போட்டம்... எங்கடை ஊர் நிலைபரம் உனக்குத் தெரியும் தானே.... இது வளர்ந்து ஒருத்தன்னை கையிலை குடுக்கிறதென்றால் சீதனம், கைரொக்கம், வீடு, நகை...அது, இது எண்டு வேணும்...ம்...”

விசாலம், கணவனின் உணர்வைப் புரியாமலும் இல்லை. எப்பொழுதோ வரப்போகின்ற ஒரு சம்பவத்திற்காக, இப்பொழுதே அவர் கவலைப்படுவதை நினைக்கும்பொழுது அவளுக்குச் சிரிப்பு வந்துவிட்டது.

“என்னப்பா சொல்லுறியள்?... அவளுக்கு இப்பத்தானை இரண்டு வயதாகிறது...இதுக் கெல்லாம் இன்னும் எவ்வளவு காலம் கிடக்கு?... அதுக்கேன் இப்பவே மண்டையைப் போட்டு உடைக்கிறியள்?...”

“விசாலம் !...மடைத்தனமாகக் கதைக்காதை ... இன்னும் ஒரு பத்துப் பன்னிரண்டு வருஷம் கனக்கவோ? அதுக்குள்ளை அவளும் பெரியவளாய் வந்து உன்னோடை போட்டி போடேக்கைதான் தெரியும்... இப்ப இருந்தே நாங்கள் வாயைக்கட்டி, வயிற்றைக்கட்டிச் சேமித்தால் தான், அப்ப ஒரு மாதிரித்தன்னும் கொடுக்கலாம்.... எப்பவும் தூர நோக்கிலை சிந்திக்க வேணும்.....”

பொன்னுத்துரை சிறிது எரிச்சலாகக் கூறியதும், விசாலம் அதற்குமேல் எதுவும் பேசாமல் விலகிச் சென்று விட்டார்.

நாளைக்கு உயிரோடு வாழலாம் என்ற நம்பிக்கையற்று வாழும் இந்த யுகத்தில் பொன்னுத்துரை வித்தியாசமான ஒருவராகத் தன்னையே அந்தச் சக்கரத்திற்குள் சுழற்றிக் கொண்டிருப்பதை நினைக்க விசாலத்திற்கு வியப்பாகத்தான் இருந்தது.

பொன்னுத்துரை எதையுமே பொருட்படுத்தியவராகத் தெரிய வில்லை... அன்று தொடக்கம் தனது விருப்பங்கள், எதிர்பார்க்கைகளுக்கெல்லாம் ஒரு அணை போட்டுத் தன்னையே கட்டுப்படுத்தி வரத்தொடங்கி விட்டார்.

பாவம், பொன்னுத்துரைஅவருடைய போதாக்காலமோ என்னவோ, அடுத்தடுத்து இரண்டும் பெண் குழந்தைகளாகவே பிறந்து விட்டன.

“சுகந்தி..... நந்தினி...!”

நீண்ட பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டே எதிர்காலத்தை நினைத்துப் பார்த்ததும், அவர் நெஞ்சு கனத்தது.... அதற்குமேல் பிள்ளை பெறவேண்டும் என்ற ஆசையே இருவருக்கும் போய்விட்டது. அடுத்ததும் பெண்குழந்தையாக பிறந்துவிட்டால் என்ன செய்வது என்ற அச்சத்தில், இரண்டாவது பெண் குழந்தை பிறந்த கையுடனேயே ‘ரியுபக்டமி’ கருத்தடைச் சத்திர சிகிச்சையையும் மந்திகை வைத்தியசாலையில் செய்வித்துப் போட்டார்.

“சேக் !... இந்த மண்ணிலை பிறந்ததாலை தானை இப்படியெல்லாம் யோசிக்கவேண்டி இருக்குது....”

பொன்னுத்துரையின் மனம், யாழ்ப்பாண மண்ணைச் சபித்துக்கொண்டிருந்தது. எது, எதற்கெல்லாமோ, யாழ்ப்பாண மண்ணில் பிறந்ததற்கும், வாழ்வதற்கும் பெருமைப்பட்டு நெஞ்சை நிமிர்த்தியபடி,

“நான் யாழ்ப்பாணத்தான்...” என்று கூறிக்கொள்ளும் பொன்னுத்துரையால், யாழ்ப்பாணத்தில் காலம் காலமாகப் புரையோடிப் போய் இருந்து மனித இனத்தையே வேறுத்துக்கொண்டிருக்கும், சீதனக் கொடுமையை மட்டும் ஜீரணிக்க முடியவில்லை.

“சேக்... ஒரு பெண்ணைக் கரை சேர்க்கிற தென்றால், வீடு நகையோடை வாத்தியா ரென்றால் நான்கு லட்சம், டாக்குத்தர், எஞ்சினியரென்றால் ஐந்து லட்சம் எக்கவுண்டன் என்றால் ஆறு லட்சம்.... கப்பலிலை வேலை என்றால் ஒரு லட்சம்..... ஊர்த் தொழில்காரன் என்றால் கூட ஐம்பதாயிரம்....”

சேக் எனிய வியாபாரத் தனம் தான் கூடிப் போச்சுது.....”

இப்படியான சமூக கொடுமைகளை, அடிக்கடி நினைத்துப் பார்த்து வெறுப்படைந்ததாலோ என்னவோ, இப்போது, ஊரில் நடக்கின்ற இந்த மாதிரியான திருமணங்களுக்கெல்லாம், பொன்னுத்துரை போகாமலேயே விட்டுவிட்டார்.

அவர் உழைக்கத்தொடங்கி விட்டார்....! ஆம்!... தன்னுடைய இரண்டு பிள்ளைகளின் எதிர்கால வாழ்வுக்காகப் பொன்னுத்துரை, தனது சுகத்தையே தியாகம் செய்து உழைக்கத் தொடங்கிவிட்டார்....!

தனது உத்தியோகச் சம்பளத்தைவிட, மேலதிகமாகச் சிறு சிறு தொழில் செய்தும்; ஊரில் சீட்டுப்போட்டும்; சில சமயங்களில் தனக்குத் தெரிந்த கைரேகை, சோதிடம் மூலம் பலன் சொல்லிக் கொடுத்தும் சிறுகச் சிறுகப் பணத்தைச் சேகரிக்க வேண்டுமென்ற ஆவல் அவரை அலைக்கழித்தது.

சுகந்தியும் வளர்ந்து பெரிய பெண்ணாகி விட்டாள்! அவள் இப்போ ஜி.சி.ஈ உயர்தரப் பரீட்சை எடுப்பதற்காக அந்த ஊரின் மகளிர் கல்லூரியில் படித்துக் கொண்டிருந்தாள்.... இந்தப் பரீட்சை முடிந்ததும், அவள் ஒன்றில் பல்கலைக் கழகத்திற்குப் போய்விடவேண்டும்.... அல்லது திருமணம் முடித்து விடவேண்டும்.

அதுதான், அந்த ஊரைப் பொறுத்தவரையில் ஊறிப்போன சம்பிரதாயம்!.... ஒரு பெண் பெரியவளாகிவிட்டால், அவளை, நீண்டகாலம் சிறை இருக்க வைக்கக்கூடாது என்பது அந்த ஊரவர்களின் வழக்காறு.

ஆனால் இந்த விதிவிலக்குகளையும் மீறி ஆங்காங்கே சில வீடுகளில் இப்படியான நீண்டகால “சிறை இருப்புக்கள்” இருக்கத்தான் செய்கின்றன. பாவம்...! அவர்களெல்லாம் கடவுளின் மீது பாரத்தைப் போட்டுவிட்டுச் “சிவனே....!” என்று இருந்து விடுவார்கள்.

3

பொன்னுத்துரை, எப்படியோ தன்னுடைய சொற்பமான வாழ்வுக்காலத்திற்குள் தன்னுடைய வாயையும் வயிற்றையும் கட்டி சுகந்திக்கு ஒரு நல்ல மாப்பிள்ளையாகப் பார்த்து, தடல்புடலாகத் திருமணத்தையும் முடித்துக் கொடுத்துவிட்டார்.

அவருக்கு ஏதோ ஒரு சுமை குறைந்தது மாதிரி, நீண்ட ஒரு நிம்மதிப் பெருமூச்சை விட்டுக் கொண்டார்.

அந்தத் திருமணத்தில் அவருக்கு ஒரு மன நிறைவு...!
மாப்பிள்ளையும் அதே ஊர்தான்...!

ஆம்!...'சிவகுரு' பெயருக்கேற்ப உண்மையிலேயே ஒரு சிவபக்தன் தான்...! தன்னுடைய தாயுடன் மயிலியதனையில் வசித்துவருகிறார்.

கச்சேரியில் எழுதுவினைஞராகக் கடமையாற்றுவாராம்... சீதனம்... வழமைபோல இரண்டு லட்சம் கைரொக்கம்.... போடப்பட்ட நகை...வீடு..!

அந்த ஆச்சிரமத்தின், பிரார்த்தனை மண்டபப் படிக்கட்டில் குந்தியிருந்த பொன்னுத்துரை, அதற்குமேல் தனது கடந்தகால சிந்தனை நனவோட்டத்தை வளரவிடாது, மனதை, ஒரு கட்டுப்பாட்டிற்குள் கொண்டுவர முயற்சித்துக் கொண்டிருந்தார்.

அவரது வாழ்க்கையின் தொடர்ச்சியாக இடம்பெற்ற அந்தக் கசப்பான அனுபவங்கள் ஒவ்வொன்றும் மீண்டும், மீண்டும் அலைமோதும்போது, அவரது முதுமை மேலும் கூடிச் செல்வது போன்ற பிரமையில் குன்றிப் போனார்.

“எல்லாப் பிறப்பும் பிறந்திளைத்தேன் எம் பெருமான்
மெய்யே உன் பொன்னடிகள் கண்டின்று வீடுற்றேன்.
உய்ய என் உள்ளத்துள் ஓங்காரமாய் நின்ற
மெய்யா விமலா விடைப்பாகா.....”

இன்னும் பிரார்த்தனை முடியவில்லை...! குழந்தைகளின் சிவபுராண ஒலி இன்னும் காற்றில் மிதந்துகொண்டிருந்தது. “சும்மா” இருந்து குந்தியிருப்பதாலோ என்னவோ, அவரது அலைபாயும் மனதைக் கட்டுப்படுத்த முடியாது தவித்துக்கொண்டிருந்தார். பொன்னுத்துரையின் மனம், அந்தக் கடந்த காலச் சம்பவங்களையே பின்னிப் பின்னி அசைபோட்டுக் கொண்டிருந்தது!

சுகந்தி... திருமணம் முடித்து நான்கு ஆண்டுகளுக்குள் அடுத்து அடுத்து மூன்று பிள்ளைகளைப் பெற்றுவிட்டாள்.....அதில் அவருக்குப் பேரானந்தம் தான்.

அந்த மூன்றும் “பெத்தையா...பெத்தையா..” என்று அவரையே சுற்றி வந்து மடியில் ஏறி விளையாடும்போது, இளைப்பாறிய காலத்திலும், அது அவருக்கு ஒரு சுகானுபவமாகத்தான் இருந்தது.

வாழ்க்கையில் இடையிடையே வந்துபோகும் சுகானுபவங்கள், எந்தக் காலமும் ஒருவருக்கு நிலைத்து நிற்பதில்லை என்பதற்கு பொன்னுத்துரை மட்டும் விதிவிலக்காகி விடமுடியுமா?

வடமராட்சிப் பகுதியில் அடுத்தடுத்து ஏற்பட்ட இராணுவ நடவடிக்கைகள், நாட்டில் மட்டும் பூகம்பத்தை ஏற்படுத்தி விடவில்லை... பொன்னுத்துரையின் குடும்பத்திற்குள்ளேயும், அவை புயலாக மாறிக்கொண்டு வந்தன.

தொண்டைமானாறு இராணுவமுகாமில் இருந்து அடிக்கடி ஏவப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் ஆட்டிலறி எறிகணைத் தாக்குதல்கள் தொண்டைமானாறு ஊர்மனைகள், ஊரிக்காடு மயிலியதனை பகுதிகளில் வாழ்ந்து வந்த மக்களின் வாழ்விடங்களைப் பதம் பார்த்துக் கொண்டிருந்தன. மயிலியதனைப் பகுதியில் உள்ள வீட்டில் அதுவரை காலமும் வாழ்ந்து வந்த அவரது “சம்பந்தி” வீட்டுக்காரர், அந்த வீட்டில் இருக்க முடியாது போகவே, தமது மூட்டைமுடிச் சக்கள், வீட்டுத்தளபாடங்கள், சமையல் அறைச் சாமான்கள் எல்லாவற்றுடனும் இடம்பெயர்ந்து சுகந்தியின் வீட்டிலேயே வந்து குடியமர்ந்து விட்டார்கள்.

அவர்கள் வந்து இரண்டு மாதங்கள் வரை ஒரே கலகலப்பாகவும், நல்ல அன்னியோன்யமாகவும் அந்தவீடு களைகட்டி இருந்தது.

அதன் பின்பு படிப்படியாக அவர்களது உறவில் விரிசல் ஏற்படத் தொடங்கிவிட்டது.

சிவகுருவின் தாய் கனகம்மாவுக்கு அந்த வீட்டில் ஏதோ சுதந்திரத்தை இழந்துவிட்டதுபோன்ற ஒரு உணர்வில், எதற்கெடுத்தாலும் எல்லோருடனும் 'கடுகடுப்பாக' நடக்கத் தொடங்கி விட்டாள். அவளுக்கு அங்கே இருக்கவே பிடிக்கவில்லை என்பதை அவளது ஒவ்வொரு செய்கையும் காட்டிக்கொண்டிருந்தது.

“சேக்பெண் புரககள் என்று ஆறுதலாகக் கையைக் காலை நீட்டிப்படுக்க முடியுதோ இந்த வீட்டிலை....? ம்..... என்றை தலை விதி.....”

கனகம்மா பழஞ்சேலை கிழிந்தது மாதிரி புறுபுறுத்துக் கொண்டிருந்தாள்.

“ஏன் மாமி!... உங்களுக்குத் தான் ஒரு அறை நல்ல விட்டாத்தியா இருக்குத் தானை அங்கை வடிவாய்ப் போய்ப் படுங்கோவன் மாமி.....”

“ஓம்....ஓம்...நீ இதுவும் சொல்லுவை.. இன்னமும் சொல்லுவை...உன்ரை கொப்புவும், கோத்தையும் இந்த வீட்டிலை சுதந்திரமாக எங்கையும் இருக்கலாம். நான் ஒரு மூலைக்கை போய்ப் படுத்துக் கிடக்க வேணும்... வரட்டும் என்றைமோன்.....இண்டைக்கு இரண்டிலை ஒன்று பார்த்து விடுறன். வாயைக் கட்டி, வயிற்றைக்கட்டி ஒரு ஆம்பிளைப் பிள்ளையை வளர்க்கப்பட்ட கஷ்டம் எனக்கெல்லோ தெரியும்.....”

கனகம்மாவின் வார்த்தைகள் ஒவ்வொன்றும் சுகந்தியின் இருதயத்தையே துளைத்து எடுத்துக் கொண்டிருந்தது.....

“ஐயோ!... மாமி!... ஏன் இப்படிக் குத்தலாகப் பேசுறியள்...? உங்களை வேறே, என்றை ஐயா, அம்மா வேறே என்று நான் பார்த்து நடக் கிறேனோ மாமி?... ஏன் என்றை அம்மா ஐயாவை இழுத்துப் பேசுறியள்...?”

“சுகந்தி ! வாயை மூடு.... யாரோடை என்ன கதைக்கிறது என்று அளந்து கதைக்க வேணும்...”

அந்த வீட்டின் ஒரு மூலையில் உள்ள சாய்வு நாற்காலியில் படுத்திருந்த பொன்னுத்துரையால் தனது உணர்ச்சிகளைக் கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை.

அந்த வீடே அதிரும் வகையில் தனது மகளை..... இன்னுமொருவனின் மனைவி என்றுகூட யோசிக்காது அதட்டிவிட்டு அமைதியாகக் கண்களை மூடிக்கொண்டிருந்தார். அவரது கண்களை நீர்த்திவலைகள் மறைத்தன. அந்தளவுடன் அன்றைய யுத்தகாண்டம் முடிவுக்கு வந்துவிட்டது... அதற்குப் பிறகு சில நாட்கள் வரை அந்த வீட்டில் புயலே வீசவில்லை....!

அந்த அமைதி எத்தனை நாள்தான் இருக்கும்? ஆம்..! ஒவ்வொரு சிறு சிறு தவறுகளும் அங்கே பூகம்பமாக வெடித்துக்கொண்டிருந்தன...!

மாமியார்- மருமகள், மச்சாள்- மச்சாள் உறவுகளுக்கிடையில் ஏற்பட்ட கருத்து வேறுபாடுகள் படிப்படியாக அதிகரித்து விஸ்வரூபமெடுக்கத் தொடங்கிவிட்டன.... பொன்னுத் துரையை அவமதிக்கும் வகையிலான ‘குத்தல்’ வார்த்தைகள், இடையிடையே கனகம்மாவின் வாயில் இருந்தும் வெடிக்கத் தொடங்கின! யாழ்ப்பாணத்தில் பெண்ணைப் பெற்றுக்கொடுத்த ஒரு சராசரி மனிதன்

படுகின்ற அவலங்களையே பொன்னுத்துரை இன்று பிரத்தியட்சமாக அனுபவித்துக்கொண்டிருக்கிறார்.

அவற்றையெல்லாம், கண்டும் காணாதவர் போலவும்; கேட்டும் கேளாதவர் போலவும் இருந்த பொன்னுத்துரையால் நெஞ்சுக்குள் அழத்தான் முடிந்தது....!

“பாவம்!...என்றை மூத்த பிள்ளை...
நான் ஏதும் இடக்குத் தடக்காகப்
பேசிவிட்டால், அதுன்றை, குடும்ப
வாழ்க்கைதானை வீணாகும்...”

அந்தக் குடும்பத்திற்குள் ஏற்பட்ட 'விரிசல்' தன்னுடைய மகளின் எதிர்கால வாழ்க்கையைப் பாதித்துவிடக்கூடாதே என்பதில் பொன்னுத்துரை மிகக் கவனமாகச் செயல்பட்டுக்கொண்டிருந்தார்.....

ஆனால், அந்த உள்வீட்டு விவகாரங்கள் எல்லாம், அவருடைய மருமகன் வரை இவ்வளவு விரைவாகச் செல்லும் என்று அவர் எதிர்பார்க்கவில்லை.

ஒரு நாள்....இரவு எல்லோருமே, படுக்கைக்குச் சென்று விட்டனர்... அவரவர் தங்கள் தங்கள் அறைகளுக்குள் தஞ்சமடைந்து விட்டனர்...! பொன்னுத்துரையும் தனது அறையில் படுத்திருந்தபடியே, பலதையும் யோசித்துக்கொண்டிருந்தார்.

“இஞ்சை.....உன்றை கொப்பரும், கொம்மாவும்
பெரிசா என்னத்தைக் கிழிச்சுப் போட்டினம்...?
சும்மா, தண்டச்சோறு மாதிரி வீட்டிலை
இருந்து கொண்டு என்றை உயிரை வாங்கினம்...
இனிமேல் பட்டு மட்டும் என்றை அம்மாவோடை
ஏதும் பிரச்சினைப் பட்டினம் என்றால்
பிறகு என்றை குணம் தெரியும்.....?”

சுகந்தியின் படுக்கை அறையில் இருந்தும், கேட்டுக்கொண்டிருந்த அந்த உரையாடலால் அதிர்ந்துபோன பொன்னுத்துரைக்கு, தலை விறைத்துக்கொண்டு வந்தது. காதை இன்னும் கூர்மையாக்கிக் கொண்டு அந்த உரையாடலை உன்னிப்பாகக் கவனித்துக் கொண்டிருந்தார்.

“ஓ... என்ரை ஐயா, அம்மாக்கள், தங்கடை
இரத்தத்தைப் பிழிஞ்சுதான் இந்த வீட்டைக்
கட்டினவையள்... ஐயாவின்ரை சம்பளத்
திலைதான் சிறுகச் சிறுகச் சேர்த்து இரண்டு
லட்சம் காசாத் தந்தவையள்...எங்களைப்
படிப்பித்து இப்படி ஆளாக்கிறத்துக்கு எவ்வளவு
கஷ்டப்பட்டவை என்று எனக்குத்தான்
தெரியும்.... உங்கடை அம்மாவோடை
அவை என்ன பிரச்சினைக்குப் போனவை?”

அந்த நிசப்தமான இரவில், விட்டு விட்டு எழுந்த விம்மல் ஒலிகளுக்கு மத்தியிலும், ஒவ்வொன்றாக அளந்து அளந்து பேசிக்கொண்டிருந்த சுகந்திக்கு அந்த நேரம், “ஓவென்று” கதறியடி வேண்டும் போல் இருந்தது.

“கல்லான் ஆனாலும் புருஷன், புல்லன் ஆனாலும்
புருஷன்....”

“கணவனே கண்கண்ட தெய்வம்...”

“பின் தூங்கி முன்னெழுவாள் பத்தினி....”

என்றெல்லாம் ஆணாதிக்க, வாக்க மோகம் கொண்டவர்களால் எவ்வளவுதான், ஓதப்பட்டு வந்தாலும் தன் பிறந்த வீட்டையும், பெற்றோரையும் இழிமைப்படுத்துகின்ற அளவுக்கு ஒரு கணவன் நடந்து கொள்ளும் பொழுது, அங்கே அவளுடைய சமூக பண்பாட்டு வரன்முறைக் கட்டுப்பாடுகள் எல்லாமே உடைத்து எறியப்பட்டுவிடும் என்பதற்கு அடையாளமாகச் சுகந்தி நின்றாள். தன்னுடைய குடும்பத்தின் கௌரவத்தைக் காக்கும் அளவுகாலாக நின்ற சுகந்தியை நினைத்துப் பார்த்ததும் பொன்னுத்துரையருக்கு, அந்தத் துயரத்திலும் ஒரு பெருமையாகத்தான் இருந்தது!

கூடவே நெஞ்சில் ஒரு பயமும் பிடித்துக் கொள்ளத் தொடங்கி விட்டது!

“என்னடி !... கனக்கக் கதைக்கத் தொடங்கி விட்டாயோ?... உன்ரை கொப்பு, கோத்தையை விட என்ரை ஆக்கள் குறைஞ்சவை என்று நினைத்து விட்டியோடி?... இஞ்சார்!... இங்கை என்ரை வீட்டிலை இருக்கிறதென்றால் வாயை மூடிக்கொண்டு ஒழுங்கா இருந்து திண்டுபோட்டுக் கிடக்கச் சொல்... பிறகு”

பல்லை நறுமிக்கொண்டு ‘படபட’ வென்று கூறிய சிவகுரு, அந்த இரவிலும், எழுந்து கதவை அடித்துச் சாத்திவிட்டு வெளியேறினான்.

அவன் வெளியேறியதைத் தொடர்ந்து, கட்டிலில் முகம் குப்புறப் படுத்திருந்த சுகந்தி ‘விக்கி விக்கி’ அழுது கொண்டிருந்தது, பொன்னுத்துரையின் நெஞ்சைப் பிழிந்தெடுத்தது....அவருடைய அடிவாயிறு எரிந்து கொண்டிருந்தது.

பொன்னுத்துரை தனக்குள் எழுந்த துயரத்தையும், ஆத்திரத்தையும் அடக்கிக் கொண்டே, துவாய்த்துண்டினால் முகத்தை அழுத்திக் துடைத்துவிட்டு, அந்த இருட்டிலும் கூரை முகட்டை வெறித்துப் பார்த்தபடி படுத்திருந்தார்.

“கல்யாணம் கட்டிப்பார், வீட்டைக் கட்டிப்பார்...!” என்று சொல்வார்கள். பொன்னுத்துரை இந்த ஐம்பத்தெட்டு வயதுக்குள் ஒரு கல்யாணத்தையும் செய்து பார்த்து, ஒரு வீட்டையும் கட்டிப்பார்த்துக் கூடவே துயரத்தையும் அல்லவா சேர்த்துக் கொண்டு விட்டார்?

4

அந்த அதிகாலை நேரத்தில், அன்றும் வழமைபோலவே சிவன் கோயில் மணி, உதயப்பூசைக்காக ஒலித்துக் கொண்டிருந்தது.

நீண்ட நேரமாக நித்திரை இல்லாமல் புரண்டு கொண்டிருந்த பொன்னுத்துரை, சிவன் கோயில் மணிச் சத்தம் கேட்டதும், பெருமூச்சு

விட்டுக் கொண்டே படுக்கையில் இருந்து எழுந்தார்.

அந்த வீட்டிற்குள் எவருமே இன்னும் கண்விழித்ததாகத் தெரியவில்லை!

“பாவம் சுகந்தி!.. இன்னும் எழும்பேல்லைப் போல..ம் இந்தச் சின்ன வயதுக்குள்ளை தான் எவ்வளவு துயரங்கள்....”

முதல் நாள் இரவுச் சம்பவத்தை நினைத்ததும் துக்கம் தொண்டையை அடைத்துக்கொண்டு வந்தது.

“சே!.....அது கனவாக இருக்கக் கூடாதா?”

அவரது வெகுளித் தனமான மனம், அந்தச் சம்பவம் உண்மையாக இருந்துவிடக் கூடாதே என்று அங்கலாய்த்தது.

பொன்னுத்துரை, மெதுவாக எழுந்து சென்று கிணற்றடிப்பக்கம் போய்க் குளித்துவிட்டு வேட்டியை மாற்றிக் கொண்டு நேரே சிவன் கோயிலுக்குப் போனார். சிவபுர வீதியால் நடந்து கொண்டிருக்கும்பொழுதே, சிவன் கோயிலின் மூலஸ்தானத்தில் குருக்கள் நிற்பது, தெரிந்தது. அங்கு வானளாவ எழுந்து நின்ற இராஜகோபுரத்தை நிமிர்ந்து பார்த்து ஒரு நிமிடம் நின்று கும்பிட்டுவிட்டுக் கால்களைக் கழுவிவிட்டு உள்ளே போனார்.

மனதில் துயரம் நிறைந்த நேரங்களில் எல்லாம், துவாய்த்துண்டைத் தோளில் போர்த்திக்கொண்டு சிவன்கோயிலுக்குச் சென்று ஒரு, அரை மணித்தியாலமாவது இருந்து கண்ணீர் விட்டு அழுவார். அப்படி அழுதால்தான், அவரது மனதில் இருந்த சுகமகள், ஓரளவாவது இறங்கும்.... பொன்னுத்துரை, அறிவு வந்து சுயமாகச் செயல்படத் தொடங்கிய நாளில் இருந்தே இதை ஒரு பழக்கமாகக் கொண்டதாலோ என்னவோ, எந்தத் துயரத்தையும் தாங்கிக் கொள்ளும் சக்தியையும் மன உறுதியையும் பெற்றுவிட்டார்.

ஆனால் அந்த முதல்நாள் இரவில் அவரது உள்ளத்தில்

ஆழப்பதிந்து விட்ட துயரத்தை இலகுவில் தாங்கிக் கொள்ளவோ, ஜீரணித்துக் கொள்ளவோ அவரால் முடியவில்லை.

“உன்ரை கொப்பரும், கொம்மாவும் பெரிசா

என்னத்தைக் கிழிச்சுப் போட்டினம்....சும்மா,
தண்டச்சோறு மாதிரி....”

சிவகுரு பேசிய வார்த்தைகள் ஒவ்வொன்றும், அவருடைய நொந்துபோன உள்ளத்தை மீண்டும், மீண்டும் அடித்து நொருக்குவதுபோல் இருந்தது.

அன்று மட்டும், வழமைக்கு மாறாக அவர் சிவன்கோயில் வாசலிலேயே நீண்டநேரம் இருந்து கண்ணீர் விட்டபடி தியானித்துக் கொண்டிருந்தார்..... ஆனால், அவர் எதிர்பார்த்த அமைதி மட்டும் திரும்பவில்லை.

“ என்ன பொன்னு...? வீட்டை போற
நோக்கமில்லைப் போல கிடக்கு ... நேரமும்
ஒன்பது மணிக்கு மேலையாச்சுது.... பொழுதும்
உச்சிக்கு வந்துட்டுது...”

கோயில் வாசலில் பூசை முடிந்ததும் சிறிது நேரம் வரை ‘நாட்டு நடப்புக்களைக் கதைப்பதற்கென்றே, ஆறு ஏழு “பென்சனியர்” மார்கூடி விடுவார்கள். அந்தச் சுவையான சந்திப்பில் அவர்கள் தமது வயதின் முதிர்ச்சியையோ, குடும்பக் கஷ்டங்களையோ மறந்து விடுவார்கள். அந்த அளவுக்கு, எல்லா விடயங்களையும் தொட்டுச் செல்வார்கள்.

அரசியல் தொடங்கி, ஊர்ப்பொடியங்களின் பிரச்சினைகள், பள்ளிக்கூடப் பிரச்சினைகள், ஒவ்வொருவர் வீடுகளிலும் நடக்கின்ற புதினங்கள் வரை கதைத்துக் கொண்டு போகும்பொழுது நேரம் போவதே தெரியாமல் இருக்கும்.... அதில் அவர்களுக்கு ஒரு அலாதியான களிப்பு இருந்தது. அன்று மட்டும் பொன்னுத்துரையால் அந்தக் களிப்பில் கலந்து

கொள்ள முடியவில்லை. அதில் இருந்தும் சிறிது ஒதுங்கியே இருந்தார்.

அவரது அந்தப் போக்கை மற்றவர்களும் கவனித்தாலும் கூட ஏன் என்றுகேட்க, ஒருவருமே முன்வரவில்லை. அவர்கள் எல்லோருமே வயதில் முதிர்ந்து உலகத்தின் நெளிவு சுளிவுகளையெல்லாம் பட்டு அனுபவித்து விட்டவர்களாதலாலோ என்னவோ மௌனமாகவே இருந்து விட்டனர். ஒவ்வொருவர் மனதிலும் ஆயிரமாயிரம் பிரச்சினைகள் இருக்கும் என்று எண்ணி எல்லோருமே பேசாமல் இருந்து விட்டார்கள்.

அந்த இடத்தில் இருந்து ஒவ்வொருவராக எழும்பிச் சென்று கொண்டிருந்தனர். அவர்களில் கடைசியாக எழும்பிய சுப்பிரமணியம், பொன்னுத்துரைக்கு அருகில் வந்து நினைவூட்டியதும் தான் தன்னை ஒருவாறு சுதாகரித்துக்கொண்டு எழுந்தார்.

“ஓம்....சுப்பர்!... இண்டைக்கு கொஞ்சம்
மனசிலை பாரமாக இருந்ததாலை...ம்.....ம்...
சரி.....சரி.....நானும் வாறன் போவம்.....”

ஏதோ சொல்ல வாய் எடுத்த பொன்னுத்துரை அப்படியே தொண்டைக்குள் வார்த்தைகளை அடக்கி விட்டார்.

குளிர் காற்று மெல்ல வீசிக்கொண்டிருந்தது...சிவன் கோயில் வீதியைத் தாண்டி, இடது புறமாக இருந்த அம்மன் கோயிலையும் சுற்றிக் கும்பிட்டுவிட்டு பிரதான வீதி வழியாக இருவரும் நடந்து கொண்டிருந்தனர்.

வல்வெட்டித்துறைக்கு என்றே இருக்கின்ற ஒரு புனிதத் தன்மையைக் கட்டியங்கூறிக்கொண்டு நிற்பதுபோல் வைத்தீஸ்வரன் கோயிலும், அதன் இடதுபுறத்தில் உள்ள முத்துமாரி அம்மன் கோயிலும், அந்த ஊரின் இந்துப்பண்பாட்டின் சின்னங்களாக காட்சியளித்துக் கொண்டிருந்தன.

“பொன்னு!.... காத்தும் குளிருமாக் கிடக்கிறதாலை

மழை பெலமாக் கொட்டப்
போகுது போல.....கெதியாய் எட்டி நடப்பம்.....”

பொன்னுத்துரையுடன் கூடவே நடந்து கொண்டிருந்த
சுப்பிரமணியம் தனது நடையின் வேகத்தைக் கூட்டிக்கொண்டிருந்தார்.

அந்தத் தார் நோட்டுவழியாக எவ்வளவுதான் நடையில்
வேகத்தைக் கூட்டினாலும் அவரது உள்ளத்தை அழுத்திய சுமை
கால்களைத் தள்ளாட வைத்துக்கொண்டிருந்தது.

“உன்ரை கொப்பரும், கொம்மாவும்
என்னத்தைக் கிழிச்சுப் போட்டினம்.....?
சும்மா தண்டச்சோறு மாதிரி.....”

சிவகுருவின் வார்த்தைகள் திரும்பத் திரும்ப அவரது செவிகளில்
எதிரொலித்துக் கொண்டிருந்தன.

வீட்டு வாசல்படியில் ஏறியதும் பொன்னுத்துரைக்கு கால்கள்
கூசியது. ஏதோ புதியவர்களின் வீடொன்றினுள் நுழைவதுபோன்ற
பிரமை!....

“விசாலம்!.... எங்கை ஒருத்தரையும்
காணன்....”

வாசலில் நின்ற விசாலத்தைப் பார்த்துத் தாழ்ந்த குரலில்
கேட்டபடி, உள்ளே நுழைந்த அவருடைய கண்கள், வீட்டைத் துளாவிக்க
கொண்டிருந்தன.

“ஓம்..... மருமகன் வேலைக்குப்
போய்ட்டுது.... சுகந்தி கடைக்கு.....
அவதான் உள்ளை.....”

விசாலம் வார்த்தையை முடிக்காமலேயே, கழுத்தை நீட்டி,

கனகம்மாவின் அறையைப் பார்த்தாள். 'அவதான்' என்ற சொல்லைச் சிறிது அழுத்திக் கூறிய விசாலம் கண்களால் சைகைகாட்டிவிட்டு உள்ளே சென்றாள்.

கனகம்மா இன்னும் படுக்கையை விட்டு எழுந்திருக்கவில்லை என்பதை அந்தப் பூட்டிய கதவு புலப்படுத்தியது!

அப்படியே கால்களைக் கழுவிவிட்டு வந்த பொன்னுத்துரை, தன்னுடைய சாய்வு நாற்காலியில் ஆயாசமாகச் சரிந்தார். விசாலம் கொண்டுவந்த பால் கோப்பியை மடக் மடக்கென்று குடித்துவிட்டு, எழுந்த பொன்னுத்துரை, அருகில் இருந்த சட்டையைப் போட்டபடி வெளியே புறப்படத் தயாரானார்.

“விசாலம்!...நான் அப்படியே வங்கிக்குப் போய் பென்சன் காசை மாற்றிக் கொண்டு, அதாலை பருத்தித்துறைக்குப் போயிற்றுத்தான் வருவன்... மத்தியானம் வரமாட்டன்....”

“என்னனை!...இப்பத்தானை கோயிலாலை வந்தனீங்கள்..... அதுக்குள்ளை எப்பன் ஆறி இருக்காமல் போறியளே?.....அதுவும் வெறு வயிற்றோடை.....”

விசாலத்தின் பெண்மனம் துடித்துக் கொண்டிருந்தது! பொன்னுத்துரை இப்போதெல்லாம் வழமையாகவே காலையில் சாப்பிடுவதில்லை என்பதும் கூட, விசாலத்திற்கு தெரியும்....

பொன்னுத்துரை எதையாவது முடிவு எடுத்துவிட்டால், அதில் பிறகு யார் சொன்னாலும் மாற்றிக் கொள்ள மாட்டார். அது அவரது பிறவிக் குணம் என்று அவரே அந்த நாளில் வேடிக்கையாகச் சொல்லிக் கொள்வார்.

துண்டை உதறியபடி புறப்பட்டுவிட்ட பொன்னுத்துரை வாசலையும்

தாண்டி, ஒழுங்கை வரைசென்று மறைவதையே பார்த்துக்கொண்டு நின்ற விசாலத்தின் கண்கள் குளமாகிக்கொண்டு வந்தன... பொங்கிவந்த கண்ணீரை சேலைத் தலைப்பால் துடைத்தபடி மீண்டும் அடுக்களையை நோக்கி நடந்தாள்

5

சூரியன் மறைந்து மெல்ல மெல்ல இருள் கவ்விக் கொண்டு வந்தது!

காலையில் புறப்பட்ட பொன்னுத்துரை இன்னும் வீடு திரும்பாதது விசாலத்திற்குக் கலக்கத்தைக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தது.... அடிக்கடி சுவர் மணிக்கூட்டைப் பார்ப்பதும், வீட்டுத் தலைவாசலை ஓடி வந்து பார்ப்பதுமாக நின்ற விசாலத்திற்கு கைகால்கள் பதறத் தொடங்கிவிட்டன.

அந்த வீட்டின் நிசப்தமான அமைதியைக் கிழித்து விடுவதுபோல், சுவர் மணிக்கூடு தொடர்ந்தும் “டிக்....டிக்...டிக்..” என்ற ஒலியை எழுப்பிக் கொண்டே இருந்தது.

வீட்டு வாசல் படியில் வந்து குந்திக் கொண்டிருந்த விசாலத்தின், மனம் ஒரு நிலையில் இன்றித் தவித்துக் கொண்டிருந்தது.

“சே.... இதென்ன ஆக்கிணையாக் கிடக்கு...
எங்கை போனாலும் இரவு எட்டு மணிக்
குள்ளை வாற மனுசன், இப்ப ஒன்பது
மணியுமாச்சு...இன்னும் காணேல்லை...
இந்த வயசிலை இரவு வழிய திரிய வேண்டாம்
என்று சொன்னாலும் கேட்க மாட்டன் எண்டுது...
கடவுளே!...அம்மாளாச்சி!...வழியிலை கிழியிலை
எங்கையாச்சம் விழுந்து.....”

விசாலத்தின் தொண்டை அடைத்துக் கொண்டு வந்தது.... அதற்கு மேல் அவளால் எதையுமே நினைத்துக் கூடப் பார்க்க முடியவில்லை....

இப்படித்தான், முன்பும் ஒரு தடவை கடற்கரைப் பக்கம் காற்று வாங்க என்று போன பொன்னுத்துரை, இரவு சென்றும் வீடு திரும்பாமல் போக, என்னவோ, ஏதோ என்று எல்லோருமே பதறித் துடித்துக்கொண்டிருக்க, அவர் வாற வழியில் மயக்கம் போட்டு விழத் தெருவால் போனவர்கள், கார் பிடித்து ஊறணி வைத்தியசாலையில் கொண்டுபோய்ச் சேர்த்து விட்டு வந்து சொன்னவர்கள்!.. அன்றைக்குத் திடீரென மாரடைப்பு வந்து வைத்தியசாலையில் வைத்திருந்த அந்தத் துயர நாட்களை அவளால் எப்படித்தான் மறக்க முடியும்?

ஒரு நாளா, இரண்டு நாட்களா?... இருபத்தியொரு நாட்கள் அவரை வைத்தியசாலை வாட்டில் வைத்திருந்து அலைந்து திரிந்து நொந்துபோன விசாலத்திற்கு மீண்டும் அந்த நினைவுகள் வந்து வதை கொடுத்தன.

“முருகா!....அம்மாளாச்சி!... இப்ப இந்த இருட்டுக்கை நான் என்ன செய்ய....எங்கையெண்டு போய்த் தேடுறது...?”

அவள் மனம் அங்கலாய்த்துக் கொண்டிருந்தது.... என்ன செய்வது, யாரைக் கூப்பிடுவது என்று தெரியாமல் குழம்பிக் கொண்டிருந்த விசாலம், மகள் சுகந்தியின் அறைவரை சென்றுவிட்டு எதையோ நினைத்தவளாக, மீண்டும் திரும்பி வந்து வாசலையே பார்த்தாள்.

‘மூன்று முடிச்ச’ என்று வெறும் வார்த்தைகளினால் சொல்லப்படும் அந்த ‘திருமண பரியந்தம்’ சாமானியமானதா? எங்கோ பிறந்த ஒருவனையும், எங்கோ பிறந்த ஒருத்தியையும் பிணைத்து, ஒரு தாலிக் கயிற்றின் முடிச்சுக்குள் இருவரையும் சங்கமமாக்கி..... அப்பப்பா... அந்த உறவில்தான் எத்தனை நெருக்கம்,..?

அந்த வயதிலும், வாழ்வின் அத்தனை இன்ப துன்பங்களையும் அனுபவித்து முடித்த பின்னரும்....‘சமூகம்’ அவர்களைப் பார்த்து ‘கிழவன்’ தானே என்று ஒதுக்கி வைத்து சொந்த வேலைகளையே பார்த்துக் கொண்டிருக்கிற நேரத்திலும் கூட கணவனுக்காக இறுதி முச்சுவரை,

வாழ்ந்து அந்த வாழ்விலேயே சுகம் காண்பவள்தானே மனைவி!...

நாள் பார்த்து, கோள் பார்த்து, வேதியர் சாட்சியாக ஒரு கணவனால் அணிவிக்கப்பட்டு மார்பிலே தொங்கிக் கொண்டிருக்கும் மாங்கல்யமும், நெற்றியிலே சுடர்விட்டுக் கொண்டிருக்கும் குங்குமமும் ஒரு பெண்ணுக்கு ஆயிரம் கோடி ரூபிய பலத்தைக் கொடுக்குமாம்... அந்தப் பலத்தை எந்தப் பெண்ணால்தான் விட்டுக்கொடுக்க முடியும்...? பொன்னத்துரைக் காக, அவளுடைய ஒவ்வொரு அங்கமும் துடித்தது!

“என்ன...இந்த மனுசனை இன்னும் காணேல்லை....
ஊரே அடங்கியிட்டுது.”

விசாலத்தினால் அதற்கு மேலும் பொறுமையாக இருக்க முடியவில்லை... சேலைத்தலைப்பால் கழுத்தைச் சுற்றிப் போர்த்துக் கொண்டே, ஒழுங்கையில், இறங்கி இருட்டையும் கிழித்துக்கொண்டு நடக்கத் தொடங்கி விட்டாள்.

6

“உஸ்...ஸ்....ஸ்...” அந்த இருட்டினுள் பாதையோரத்தில் உள்ள பொந்துகளில் ஒளித்திருந்து கத்தும் சில்வண்டுகளின் இரைச்சல் காதுகளைச் செவிடாக்கிக் கொண்டிருந்தது.

“இந்த மனுசன் எந்த வழியாலை வருகுதோ தெரியவில்லை... சேக்...என்றை மடத்தனம், ரோச்லைற்றையும் விட்டுவிட்டு வந்துட்டன்.....”

அந்த இருட்டில் தன்னந்தனியாகத் தட்டுத்தடுமாறி நடந்து கொண்டிருந்த விசாலம், தன்னையே கடிந்து கொண்டாள்.

“அங்கைதூரத்திலை வாறது அவர் போலத்தான் இருக்கு....”

அந்த ஒழுங்கையில் உள்ள முச்சந்திப்பில் தொங்கிக் கொண்டிருக்கும் நகரசபையின் தெரு மின்விளக்கின் ஒளியில் பொன்னுத்துரை ஆடி அசைந்து வருவதைக் கண்டதும் விசாலத்தின் சோர்த்துபோன உடலில் ஒரு தெம்பு பிறந்துவிட்டது. கண்களை இன்னும் அகலத் திறந்து பார்த்தாள்

“ஓம்!,.....அவர்தான் வாறார்.....நல்ல வேளை இண்டைக்கு இந்த லைற் எரிந்திருக்கா விட்டால் நானும் கவனிக்காமல் போயிருப்பன்.....”

விசாலம் அந்தத் தெருவிளக்கை வாழ்த்திக் கொண்டே அவரை நோக்கி விரைந்து கொண்டிருந்தாள்.

நகரசபையின் ஒவ்வொரு சந்தியிலும் பெயருக்கு அலங்காரமாக மின் விளக்குகளைப் போட்டிருப்பார்கள்..... ஆனால் அவற்றை முறையாக யாருமே பராமரிப்பதாகத் தெரியவில்லை. எப்படியோ அந்த நகரசபையும் தன்னுடைய காலத்தை ஓட்டிக்கொண்டிருந்தது.

இப்போதெல்லாம் எந்த அரசாங்கத் திணைக்களத்தில் உள்ளவர்கள் மக்களுக்காக வேலை செய்கிறார்கள்.....? எதற்கெடுத்தாலும்,

“இப்போ இந்தப் பிரச்சனைக்குள்ளை என்னத் தைச் செய்யிறது?,.....எல்லாம் நோமலுக்கு வரட்டும், அப்ப பார்ப்பம்.....”

இப்படியே சொல்லிக்கொண்டு காலத்தைக் கடத்திக் கொண்டிருக்கிறவர்களைத்தானே பார்க்க முடிகிறது? விசாலத்தின் அதிர்ஷ்டம் என்றுதான் சொல்ல வேண்டும் அன்று மட்டும் அந்த ஒரு மின்விளக்கு வழக்கத்திற்கு மாறாக மின்னிக் கொண்டிருந்தது.

விசாலம் அவரை நெருங்கி விட்டாள்...! மனதிற்குள் என்னென்னவோ நினைத்து முறையாக இரண்டு வார்த்தை ஏசவேண்டும்

என்று, அவரை நோக்கி 'விறுவிறு' என்று நடந்தவள், பொன்னுத்துரைக்கு அருகில் சென்றதும் எல்லாவற்றையுமே மறந்து விட்டாள். நெருப்பின் முன்னால் இருந்த மெழுகுபோல் நெளிந்து விட்டாள்.

'என்னணை!.....இப்பதான் வாறியளே?....
இவ்வளவு நேரமும் உங்களைக் காணாமல்
நான் தவிச்ச தவிப்பு....'

பரிவோடு கூறிக்கொண்டே, தள்ளாடியபடி நடந்து வந்த பொன்னுத்துரையின் கையைப் பற்றிப் பிடித்தாள்.

அந்த மென்மையான பிடியின் நுகர்வுகள் எவ்வளவு இங்கிதமானவை என்பதை பொன்னுத்துரை உணராமல் இல்லை..... ஆனால் இப்போது இருக்கும் மனநிலையில், அவரால் எந்தவித உணர்ச்சிகளையும் வெளிக்காட்ட முடியவில்லை.

அவளது கைப்பிடியை மெதுவாக விலக்கிக் கொண்டே மௌனமாக நடந்து கொண்டிருந்தார்.....

மனதில் சுமை அழுத்திக் கொண்டிருக்கும் பொழுது வார்த்தைகளே வெளிவராது. அந்த நேரம் அங்கு தோன்றும் மௌனம் கூட ஒரு சுகமாகத்தான் இருக்கும்.

அந்த நேரம் உள்ள நிலைமையில், பொன்னுத்துரையைப் பொறுத்த வரையில் எதையாவது கதைத்து அமைதியைக் குழப்புவதை விட மௌனமாக இருப்பது நல்லது என்ற நினைப்போடு, பதிலுக்கு ஒரு முனகல் சத்தம் கூட இல்லாமல் நடந்து கொண்டிருந்தார்.

"ம்...என்றை துயரம் என்னோடையே அழியட்டும்..

பாவம் விசாலம்.....அவளையும் ஏன் கஷ்டப்
படுத்த வேண்டும்?"

பொன்னுத்துரை மனதில் எழுந்த துயரத்தையும் அடக்கியபடி நடந்து கொண்டிருந்தார். அவரது, அந்த நீண்ட மௌனம் அவளை

இன்னும் சஞ்சலப்படுத்திக் கொண்டிருந்தது.

“சே!... இதென்ன.....? இந்த மனுசன் என்ன கேட்டாலும் பேசாமலேயே நடந்து வருகுது... அல்லாவிட்டால் எவ்வளவு பகிழ்களைக் கதைக்கும்.....ம்.....ஏன் இப்ப அதைக் குழப்புவான்.....? பாவம்.....என்னவோ மனசு சரியில்லைப் போல.....”

தனது கணவனின் பாதைவழியே பின் தொடர்ந்து போய்க்கொண்டிருந்த விசாலம், தனது அந்தரங்கத் துடிப்புகளைத் தனக்குள்ளேயே அடக்கிக் கொண்டு விட்டாள்.

ஒருவரோடு ஒருவர் எதுவுமே பேசிக் கொள்ளாமலேயே நடந்து கொண்டிருந்தனர். அந்த மௌனத்தையே குலைத்து விடுவதுபோல் சில்வண்டுகளின் ஓசையும், நாய்கள் குரைக்கும் சத்தமும் தான் காதைத் துளைத்துக் கொண்டிருந்தன.

வீட்டுத் தலைவாசலை அடைந்ததும், ஒரு தடவை நெஞ்சில் ஈரலித்த சளியை, வெளியே காறித்துப்பிவிட்டு உள்ளே அடி எடுத்து வைத்த பொன்னுத்துரையின் மனதோடு சேர்த்து காலும் பின்வாங்கியது... அந்த இருட்டினுள் படிக்கட்டில் மாறி மிதித்ததால் சற்று வழக்கிப் பின்புறமாக விழப்போன பொன்னுத்துரையை, நல்லவேளையாக பின்னால் வந்துகொண்டிருந்த விசாலம் தாங்கிப் பிடித்துக்கொண்டாள்.....!

வாசலில் ஒரு புறமாக வாளியில் வைக்கப்பட்டிருந்த தண்ணீரில் கால்களைக் கழுவி விட்டு உள்ளே நுழைந்ததும், அவருடைய துயரம் இன்னும் அதிகரித்தது.

“நேரம் இப்பவே, பத்து மணிக்கு மேலாகிவிட்டது..... வாருங்கோ வந்து சாப்பிட்டுவிட்டுப் படுங்கோ.....”

“விசாலம்!..... என்னைத் தொந்தரவு படுத்தாதை.... இண்டைக்கு ஒண்டும் வேண்டாம். உடம்பு கொஞ்சம்

சரியில்லை...!”

வாய்க்கு வந்தபடி ஏதோ ஒன்றைச் சொல்லிவிட்டு நழுவுமுயன்ற பொன்னுத்துரையின் வார்த்தைகள், விசாலத்தின் மனதை வருத்தும் என்று அறிந்தும், அதை உணரும் நிலையில் அவரும் இருக்கவில்லை.

“இண்டைக்கு உங்களுக்கு என்ன வந்துட்டுது....?”

விசர் பிடிச்ச மாதிரி இருக்கிறியள்.....நானும்

எவ்வளவு நேரமென்று பார்க்கிறன் உங்களுக்கு இங்கை

இருக்கப் பிடிக்கவில்லையெண்டால் வாருங்கோ

போவம்.....”

அதுவரை தனக்குள்ளே அடக்கி வைத்திருந்த ஏக்கங்கள், பெருமூச்சுக்கள், எதிர்பார்ப்புக்கள் எல்லாவற்றையும் ‘ஒன்று சேர்த்து’ ஒரே தடவையில் கேட்டு முடித்துவிட்ட விசாலத்திற்கு, “ஓவென்று” கதறியழ வேண்டும் போல் இருந்தது.

சற்று நேரத்திற்குள் அந்த வீட்டிற்குள் மீண்டும் மயான அமைதி குடிபுகுந்துவிட்டது.... அந்த வீட்டின் மணிக்கூட்டின் “டிக்.....டிக்.....டிக்”.. என்ற ஓசையைத் தவிர எல்லாமே உறங்கி விட்டன.

7

“டாண்.....டாண்.....டாண்....”

அதிகாலை ஐந்து மணியானதும்; சிவன் கோயிலின் மணியோசை கடடியம் கூறிக்கொண்டிருக்கும். அதைத் தொடர்ந்து, மெல்லியதாக சந்தியில் உள்ள ‘புனித செபஸ்தியார்’ தேவாலயத்தின் திருந்தாதி மணியோசை கேட்கும். மூன்று மாதத்திற்கு முன்னர்தான் கடலில் இருந்து கடற்படையினர் ‘கன்போட்டில்’ இருந்தபடி பீரங்கியால் அந்த ஊரைக் கண்முடித்தனமாக தாக்கியதில், அந்த தேவாலயத்தின் முன்பகுதி சிறிது உடைந்து விழுந்தது.

அந்தச் சின்னஞ்சிறிய நகரத்தில் பெரும்பான்மை இந்துக்களாக

இருந்தாலும், இருபது அல்லது முப்பது வரையான கிறிஸ்தவ மதத்தைச் சேர்ந்த குடும்பங்களும் வாழ்ந்து வருகின்றன. அந்தச் சமூகங்களில் இரண்டு மத சம்பிரதாயங்களும் பேணிப் பாதுகாக்கப்படுவதுடன், ஒவ்வொருவரது சமய சடங்கு முறைகளிலும் மற்றைய மதத்தவர்களும் கலந்து கொண்டு சிறப்பித்து வருகின்ற ஒரு உயர்ந்த பண்பாட்டை அந்த ஊரில் தான் காணக்கூடியதாக இருக்கும். அது அந்த நகரத்திற்கேயுரிய தனித்துவமாக இருந்தது.

இரவு முழுவதும் பலத்த காற்றும் மழையுமாக இருந்ததால், குளிர்காற்று அந்த அறையைக் குளிரட்டிக் கொண்டிருந்தது.

கடல் 'சோ.....சோ.....' என்று பலத்த வேகத்துடன் அலைகளை உமிழ்ந்து கொண்டிருந்தது. அந்தக் கூதல் அடிக்கும் குளிரில் தொடர்ந்தும் படுத்திருந்து புரண்டு கொண்டிருக்க விரும்பாத பொன்னுத்துரை சத்தமில்லாமல் எழும்பி பாயைச் சுருட்டி ஒரு மூலையில் வைத்துவிட்டு வெளியே வந்தார்.

இரவு தொடர்ச்சியாகப் பெய்த மழையினால், முற்றத்தில் வெள்ளம் நிறைந்திருந்தது. ஆங்காங்கே வெள்ளத்தில் முக்குளித்துக் கொண்டிருந்த தவளைகளின் 'கத்தல்' காதைப் பிளந்து கொண்டிருந்தது.

பொன்னுத்துரையின் மனம் இப்பொழுது சிறிது ஆறுதல் அடைந்தது போல் இருந்தது! கையில் உமிக் கரியையும், சவர்க்காரத்தையும் எடுத்துக் கொண்டு கிணற்றடியை நோக்கிச் சென்றார்.

"சே!.....என்ன இருந்தாலும், நாங்கள் பட்டமரங்கள் இண்டைக்கோ, நாளைக்கோ கட்டையிலை போகப் போறவையள் தானை...அதுகள் இளசுகள், கன காலம் வாழப்போறதுகள்...இப்படி எங்களாலை எங்கடை பிள்ளைகள் கஷ்டப்படக் கூடாது..."

பற்களை உமிக்கரியால் விளக்கியபடி நடந்து கொண்டிருந்த பொன்னுத்துரையின் மனம், முதல் நாள் நடந்த அந்தச் சம்பவத்திற்கு

ஏதோ ஒரு வகையில், சமாதானத்தைக் கூறி ஆறுதலைத் தேடியது.

சில வேளையில் காரண காரியம் இல்லாமல் துயரப்படுகின்ற மனித மனங்கள், காலப்போக்கில், தாமே, தமக்குச், சாதகமாகச் சாந்தியையும் தேடிக்கொள்கின்றன.... அப்படியானதொரு இயற்கையான இசைவாக்கம் இல்லாவிட்டால், மனித மனங்கள் எப்பொழுதோ செத்துப் போயிருக்கும்.

ஆம்!...பொன்னுத்துரையின் மனமும், எப்படியாவது எந்தக் காரணத்தை தொடர் புபடுத்தியாவது சாந்தியடையத் துடித்துக்கொண்டிருந்தது..!

ஏதோ ஒரு ஆவேசம் வந்தவராக அந்த வெடவெடக்கும் குளிரிலும், கிணற்றுநீரில் குளிக்கத் தொடங்கிவிட்டார்.

அவருடைய உடலின் வெப்பத்தை அடக்குவது போல், தோலின் மேற்பரப்பில் ஊற்றப்பட்டுக் கொண்டிருந்த தண்ணீர், ஜில்லென்று குளிர்ந்து கொண்டு சென்றது, அந்தத் துயரத்தின் மத்தியிலும் அவருக்கு அது, ஒரு சுகத்தைக் கொடுத்தது.

குளித்து முடித்த கையோடு, கிணற்றடியில் நின்றபடியே வேட்டியை மாற்றிக் கொண்டு சத்தம் சந்தடியில்லாமல் நேரே சிவன் கோயிலை நோக்கி நடக்கத் தொடங்கி விட்டார்... அந்த நேரம், அவருடைய செய்கைகள், எவரையும் உறுத்துவதாக இருக்கக்கூடாது என்பதில் கவனமாக இருந்தார்.

இரவு முழுவதும் அழுது, அழுது கண்விழித்திருந்து நடுநிசியின் பின்னரே உறக்கத்திற்குப்போன, விசாலம் நன்றாக அயர்ந்து தூங்கிக் கொண்டிருந்தாள்.

அதிகாலை வைகறைப் பொழுதில் குளிர்ந்த நீரில் குளித்துவிட்டுக் கோயிலுக்குப் போய்வருவதென்றால் அதில் உள்ள சுகம், வேறு எதிலும் கிடைப்பதில்லை. அமைதியான நேரத்தில் மனதை ஒருமுகப்படுத்தி

உணர்வை அடக்கி தியானத்தின் மூலம் பேரானந்தத்தை அனுபவிப்பதற்கு அந்த அதிகாலையைப் போல் வேறு ஒரு நேரம் இருக்க முடியாது.

முதல் நாள் காலையில் சிவன் கோயிலில் கிடைக்காத நிம்மதியையும், அமைதியையும் இப்பொழுது பெற்றுவிட்டது போன்ற ஒரு உணர்வில் பொன்னுத்துரை மிதந்தார்.

கோயிலில் இருந்து, வீட்டிற்கு வந்து சேர்ந்த பொன்னுத்துரை, கால்களைக் கழுவிவிட்டு அறைக்குள் சென்று விசாலத்தைத் தட்டி எழுப்பினார்.

“இஞ்சரப்பா!....ஏய்.....இன்னும் எழும்பேல்
லையோ?.....விடிஞ்சு எவ்வளவு நேரமாச்சுது”

தூக்கத்தில் இருந்தும், திடுக்கிட்டு எழும்பிய விசாலம், கண்களைக் கசக்கியபடி பரபரக்க விழித்துக் கொண்டிருந்தார்.

நெற்றியிலும், மார்பிலும் அள்ளிப் பூசப்பட்டிருந்த வாசனைச் சந்தனம் கமகமக்க, காதில் செருகியிருந்த செண்பகப் பூ மணத்துடன், எதிரே நின்ற பொன்னுத்துரையைப் பார்த்ததும் விசாலத்திற்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது.... அவளுடைய கண்களை, அவளாலேயே நம்ப முடியவில்லை.

வழக்கம் போலவே அவரது முகம் பிரகாசமாக இருப்பதைக் கண்டதும், விசாலம் பூரித்துப் போய்நின்றாள். வாழ்க்கையே முடிந்து விட்டது என்று ஏங்கித் தவித்த விசாலத்தின் உள்ளத்தில் மீண்டும் ஒரு வசந்தம் வீசியது போல் இருந்தது.

“விசாலம்!... எழும்பி குசினி வேலைகளைப்
பாரனணை.....பிள்ளைகளும் எழும்பப்
போகுதுகள்....மருமகனும் வேலைக்குப்
போக வேணும்.....”

விசாலத்தை எழுப்பிவிட்டு, சுவாமி அறையை நோக்கிச் சென்ற

பொன்னுத்துரை ஒரு கணம் தயங்கிவிட்டுப் பின்னோக்கி நடந்தார்....அந்த அறையினுள் தான், அவருடைய மகளும், மருமகனும் படுத்திருந்தனர்.

8

பொழுது நன்றாக விடிந்து விட்டது...! அந்த நகரமும் பழையபடி விழித்து எழுந்து விட்டது.

தெருவில் போவதும், வருவதுமாக இருந்த வாகனங்களின் இரைச்சல்அயல் வீடுகளில் உள்ள குழந்தைகள் “கீச்சு மாச்சு தம்பலம், கீயா மாயாத் தம்பலம்” என்று ஆடி விளையாடும் சத்தமும், இயற்கையின் இன்னிசைகளும் சேர்ந்து அந்த நகரத்தைக் கலகலப்பாக்கிக் கொண்டிருந்தன....!

பொன்னுத்துரையின் இரு பேரப்பிள்ளைகளும் வெள்ளைச் சட்டைகளுடன் வந்து,

“பெத்தையா.....பெத்தையா!...போயிற்று வாறம்.... டட்டா.....” என்று சொல்லிக் கொண்டே, அவசர அவசரமாக அவருக்கு முத்தமழை பொழிந்துவிட்டுப் பாடசாலையை நோக்கி ஓடிப் போனார்கள்.

சுகந்தியின் கடைக்குட்டி சிந்துஜாவும் ஓடிவந்து, “பெத்தி!..... தாத்தா என்று தனக்குத் தெரிந்த மழலை மொழியில் கூறிக்கொண்டே, பொன்னுத்துரையின் மடியில் ஏறி இருந்து விட்டது.

சிந்துஜா, இப்பொழுதுதான் இரண்டு வயதுக் குழந்தை..... அவளுடைய மழலை மொழியைக் கேட்பது என்றால் பொன்னுத்துரைக்கு இனி இல்லையென்று சந்தோஷமாக இருக்கும்.

“சிந்துக்குட்டி!...நீ எப்பம்மா ஸ்கூலுக்குப் போவே.....சிந்துக்குட்டி படிச்சு டாக்குத் தரா வந்து, பெத்திக்கு மருந்து தரும்...”

பொன்னுத்துரை தனது மடியில் ஏறிக் குந்தியிருந்த சிந்துஜாவைக் கட்டி அணைத்து மாறி மாறி அதன் பிஞ்சுக் கன்னத்தில்

முத்தமிட்டுக்கொண்டிருந்தார். அவளை அப்படியே தூக்கிக் கொண்டு தெருவை நோக்கி நடந்தார்.

இந்தக் காட்சியை, அடுக்களைக் கதவு இடுக்கின் ஊடாகக் கண்கொட்டாது பார்த்துக் கொண்டு நின்ற சுகந்தியின் கண்களில் இருந்தும் கண்ணீர் பொலபொல வென்று வழிந்தோடியது...அவளுடைய பிள்ளை மனம், துடித்துக் கொண்டிருந்தது!

முதல் நாள் இரவு நெடுநேரம் வரை கண்விழித்திருந்து அழுது கொண்டிருந்ததால் அவளுடைய முகம் சிவந்து, உப்பிப் போய் இருந்தது.

தனது மகளை முகம் கொடுத்துப் பொன்னுத்துரை யாலும் பார்க்க முடியவில்லை.....சுகந்தியினாலும், தன்னுடைய தந்தையை நிமிர்ந்து பார்க்க முடியவில்லை.....

அந்த இரண்டு உள்ளங்களுக்கிடையிலும், புதிதாக முளைத்துவிட்ட மௌனம் ஆயிரம் கதைகளைப் பேசிக் கொண்டிருந்தது.

அலுவலகம் புறப்படுவதற்கு ஆயத்தமாகிக் கொண்டிருந்த சிவகுருவுக்கு வேண்டிய வேலைகளைச் செய்து முடித்துவிட்டு அவன் புறப்பட்டதும் எஞ்சிய வீட்டு வேலைகளையும், பார்க்கத் தொடங்கி விட்டாள்.

கனகம்மா அப்பொழுதான் அடுக்களைக்குள் வந்து சாப்பிட்டுவிட்டு ஒரு நீண்ட ஏப்பம் விட்டபடி, மீண்டும் தன்னுடைய அறையை நோக்கி நடந்தாள்.

சுகந்தி அவளை அருவெறுப்போடு, பார்த்தாள்.... ஏற்கனவே அவள்மீது இருந்த வெறுப்பு, கோபமாக மாறிக் கொண்டுவந்தது.

“முதேவி!...பிடாரி!... சனியன் மாதிரி, இங்கை வந்து சேர்ந்ததில் இருந்துதான் தரித்திரம்....சேக்!.. அல்லாவிட்டால் அத்தான் எவ்வளவு நல்ல

மாதிரி இருந்தது.....கூனி கழுதை.....”

அவளுக்குள் எழுந்த எரிச்சலில், மாமியாரைக் குறைந்தது நூறுதரமாவது மனதுக்குள் திட்டித் தீர்த்திருப்பாள். அதைவிட அவளால் என்னதான் செய்ய முடியும்?

அன்றைய காலைப்பொழுது, சிறிது சிறிதாகச் சரிந்து கொண்டிருந்தது.... அந்த வீட்டின் மௌனம் மட்டும் கலையவில்லை.

சிந்துஜாவும், கட்டிலில் நித்திரை கொண்டு விட்டாள்..... மாமியாருக்கும், ஒரு சிறு “கோழித் தூக்கம்” போடாவிட்டால் பத்தியப்படாது.

விசாலம், வழக்கம்போல் மத்தியானச் சமையல் வேலையை ஆரம்பித்துவிட்டாள்.

அந்த இடைப் பொழுதில்.....? பொன்னுத்துரையின் மனம் துடித்துக் கொண்டிருந்தது....!

“சுகந்தியைக் கூப்பிட்டு ஆறுதலாய், இரண்டு வார்த்தை தன்னும் மனம் விட்டுக் கதைக்கிறதாக்கு இதுதான் நல்ல சந்தர்ப்பம்....”

பொன்னுத்துரை, அதற்கு மேலும் நேரத்தை வீணாக்க விரும்பவில்லை.

“பிள்ளை!.....பிள்ளை.....!”

சுகந்தி பிறந்ததில் இருந்து ‘பிள்ளை’ என்று செல்லமாக அழைக்கத் தொடங்கிப் பின்னர், அதுவே அவளுடைய வீட்டுப் பெயராகவும், செல்லப் பெயராகவும் மாறிவிட்டது.

தனது அறைக்குள் இருந்து பிள்ளைகளின் உடுப்புகளை மடித்து அடுக்கிக் கொண்டிருந்த சுகந்தி, பொன்னுத்துரையின் குரலைக் கேட்டதும்,

அவற்றை அப்படியே போட்டுவிட்டுத் துள்ளிக் கொண்டு ஓடிவந்தாள்.....

“ஐயா!.....கூப்பிட்டனீங்களே?!”

அவளுக்கு, அவரை முகம் கொடுத்துப் பார்க்கவே கூச்சமாக இருந்தது. தன்னுடைய பிள்ளைகளின் நல்வாழ்வுக்காகத் தன் உதிரத்தையே கொட்டி உழைத்த ஒரு நல்ல இதயம், உடைந்து விடப் போகின்றதே என்று பயந்து கொண்டிருந்தாள்.

“அத்தான், நேற்றுக் கதைத்த கதைகள் ஐயாவுக்குத் தெரியுமோ?”

தனக்குள்ளேயே என்னென்னவோ எல்லாம் நினைத்துக் குழம்பியபடி மெதுவாக வந்து பொன்னுத்துரையின் முன்னால் நின்றாள்.

அவளுடைய நெஞ்சு ‘திக்கி’க் கென்று அடித்துக் கொண்டிருந்தது.

“பிள்ளை!...சுகந்தி!...இதிலை கொஞ்ச நேரம் இரணை...கொத்தானும் வர நேரம் கிடக்கு.....”

தான் சொல்லவேண்டுமென்று நினைத்ததை உடனடியாகச் சொல்லவும் அவரால் முடியவில்லை. தந்தையின் முகத்தையே கண்கொட்டாது பார்த்துக்கொண்டு நின்ற சுகந்திக்கு, அவரைக் கட்டிப்பிடித்துக் கொண்டு, கண்ணீர் விட்டுக் கதறியழ வேண்டும் போல் இருந்தது சிறிது நேரம் இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்தபடி மௌனமாக இருந்தனர்.

“இந்த ஒரு நாளுக்குள்ளே ஐயாவின்ரை கோலம் எப்படிப் போயிற்றுது..?”

“என்ரை பிள்ளைக்கு இப்படி ஒரு அவல வாழ்க்கையோ?... இந்த ஒரு நாளுக்குள்ளே

எப்பிடி வாடிப் போச்சது.....?’

மீண்டும் ஒரு கணம் அங்கே நிரவிய மௌனத்தில் ஆயிரம் வார்த்தைகள் பரிமாற்றப்பட்டுக் கொண்டிருந்தன...!

“சுகந்தி..!”

பொன்னுத்துரை மௌனத்தைக் கலைத்தபடி அவளை வாஞ்சையுடன் பார்த்தார்.

“பிள்ளை !..குடும்பம் என்றால் அதிலை ஆயிரம் பிரச்சினைகள் வரத்தான் செய்யும் ஆனால் அதற்காகத் துவண்டு விடக் கூடாது... என்ன இருந்தாலும் அவர் உன்னுடைய புருஷன்...எப்ப நீ அவரைக் கைப்பிடித்தியோ, அன்றையில் இருந்து எல்லாமே அவர்தான் உனக்கு... அதுக்குப் பிறகு எங்களைப் பற்றியோ உன்ரை தங்கச்சியைப் பற்றியோ பெரிதாகச் சிந்திக்கக்கூடாது...கட்டிய கணவனுடைய மனம் நோகாமல் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டியது ஒவ்வொரு மனைவி மாற்றையும் கடமை என்றதை நீ மறந்து விடாதே பிள்ளை..... நீ படிச்ச பிள்ளை... உனக்கு நான் கனக்கச் சொல்லக் கூடாது... உன்ரை அத்தான், ஏதும் கோபத்திலை எங்களைப் பற்றி என்ன பேசினாலும் நீ அதைப்பற்றி மனதிலை நினைத்து வருத்தப் படாது சந்தோஷமாகக் குடும்பத்தை நடத்த வேணும்...நாங்கள் இண்டைக்கோ, நாளைக்கோ என்று இருக்கிற ஆக்கள் தானை...”

பொன்னுத்துரை இதனைச் சொல்லிக்கொண்டிருக்கும் பொழுதே வேதனையால் அவரது தொண்டை கட்டிக்கொண்டு வந்தது.

அதற்கிடையில் இரண்டு,மூன்று தரம் வந்து எட்டிப்பார்ப்பதும், போவதுமாக இருந்த மாமியாரைக் கண்டதும், சுகந்திக்கு தூக்கி

வாரிப்போட்டது.

அதற்கு மேலும் அங்கே நின்று அவள் கதைப்பதற்கே பயந்து மிரண்டு கொண்டிருந்தாள்.

“ஐயா!...சிந்துஜா எழும்பப் போறாள்...பால் கரைத்துக் கொண்டு வாறன்...”

அவரது பதிலுக்குக் கூடக் காத்திருக்காது எழும்பிப்போன சுகந்தியையே பார்த்துக்கொண்டிருந்த பொன்னுத்துரைக்கு வயிறு பற்றி எரிந்தது.

“சே!..பாவம்!...என்ரை பிள்ளை.....எப்படிச் செல்லமாய் இருக்க வேண்டியவள்...இப்படிப் போச்சுது...”

அந்த நொய்ந்து போன உள்ளத்தில் இருந்தும் எழுந்த நீண்ட பெருமூச்சு அனல் காற்றாகி அந்த அறையைச் சூடாக்கிக் கொண்டிருந்தது!

9

கனகம்மா அடிக்கடி மணிக்கூட்டைப் பார்ப்பதும் வாசலைப் பார்ப்பதுமாகவே திரிந்தாள்.

“நாலு மணியாச்சுது...எங்கை இவன் சிவகுருவை இன்னும் காணேல்லை...”

கனகம்மாவுக்கு இருப்புக் கொள்ளவில்லை... அங்கே அவள் தனிமைப் படுத்தப்பட்டது போலவும், தன்னை அந்த வீட்டில் உள்ளவர்கள், விசித்திரமான பிராணியைப் பார்ப்பது போன்று நடத்துவதாகவும் எண்ணிக் கொண்டாள்.

“இண்டைக்கு மோன் வரட்டும்.....சொல்லிப் போட்டு எங்கையாவது போய்த் துலைவம்... இந்த

வீட்டிலை இனி இருக்கேலாது...”

தனக்குள்ளேயே நிலைகொள்ளாது தவித்துக் கொண்டிருந்த கனகம்மா, சிவகுருவின் வரவுக்காக விழிவைத்துக் காத்திருந்தாள்.

வாசலில் சைக்கிள் சத்தம் கேட்டதும், கனகம்மா வாசலை எட்டிப் பார்த்தாள்.

“அவன் வாறான் போல கிடக்கு...ம்...
வந்ததும் சொல்லிப் போடவேணும்...அவள்
சூர்ப்பனகை என்னை ஆரெண்டு
நினைக்கிறாள்....”

அந்த நேரம் பொன்னுத்துரையும் வீட்டில் இல்லை....
வழமைபோன்று அன்றும் கடற்கரைக்குச் சென்றுவிட்டார்.

அங்கே சென்றுவிட்டால் அவர் தன் வீட்டையே மறந்துவிடுவார்.
தன்னுடைய அந்நிய கால நண்பர்களுடன் நாட்டு நடப்புகள், அரசியல்
நிலைமைகள் என்று எல்லாமே கதைத்து முடித்து வீட்டுக்கு வர,
குறைந்தது ஆறு மணியாகிவிடும்.

சைக்கிள் வண்டியை முன் விறாந்தையில் உள்ள, தூணுடன்
சாய்த்து வைத்துவிட்டு, நேரே தனது அறைக்குள் சென்ற சிவகுருவைத்
தொடர்ந்து, கையில் கோப்பித் தம்ளருடன் சுகந்தியும் செல்வதைக்
கண்டதும், கனகம்மாவுக்கு ஆத்திரம் பற்றிக்கொண்டு வந்தது.

“பார்!..எளிய தேவடியாள்.....அவனை
மயக்குறதுக்குக் கோப்பியோடை போறாள்....”

கனகம்மாவுக்கு அன்று ஏமாற்றமாகவே போய்விட்டது! தான்
மனதில் வைத்திருந்ததை அன்று சொல்லி முடிக்காவிட்டால் அவளுக்குத்
தலையே வெடித்துவிடும் போல் இருந்தது.

பல்லை நறுவியபடி திரும்பிய கனகம்மா, தன்னுடைய

அறைக்குள் சென்று கதவைப் 'படார்' என அடித்து முடினாள்.

சுகந்தியிடம் இருந்து சுடக்கூட ஆவி பறக்கும் கோப்பியைச் சுவைத்துக் குடித்துக் கொண்டே, சுகந்தியை நிமிர்ந்து பார்த்தான்.

“சுகந்தி! ..என்ன ...இன்னும் உன்ரை மூட் மாறேல்லைப் போலநேற்றுக் கொஞ்சம் கூடப் பேசிட்டன் போல கிடக்கு...சரி...சரி.. அதை மறந்து விடு...”

அவள், அவனை வியப்போடு பார்த்தாள்..

“சுகந்தி!..மாமா எங்கை போயிற்றார்...ஓ... கடற்கரைப் பக்கம் போல...?”

வழமைபோலவே கலகலப்பான நிலைக்கு மாறிக்கொண்டிருந்த சிவகுருவைப் பார்த்ததும், அவளுடைய துயரங்கள் எல்லாமே பறந்து போய் விட்டன.

“ஓம் ...ஓம்..உங்களை இவ்வளவு நேரமும் பார்த்துக் கொண்டிருந்தவர்...இப்பத்தான் சிந்துவையும் தூக்கிக் கொண்டு கடற்கரைப் பக்கம் போனவர்...”

சுகந்திக்கு வானத்தில் பறப்பது போல் இருந்தது....எங்கே, உறவுகள் எல்லாமே உடைந்து நொருங்கிப்போய்விடுமோ என்று ஏங்கித் தவித்தவளுக்கு சிவகுருவின் அந்தப்போக்கு ஒரு நம்பிக்கையைக் கொடுத்தது.

அந்தச் சந்தோஷத்தில் துள்ளிக் குதித்துக்கொண்டு வெளியே ஓடினாள்.

மகிழ்ச்சியில் திளைத்தபடியே அறையைவிட்டு வெளியேறிய, சுகந்தியின் துள்ளலையே பார்த்துக்கொண்டு நின்ற சிவகுரு அந்த லயிப்பில் தன்னையே மறந்து விட்டான்.

அன்று ஞாயிற்றுக் கிழமை...! விடுமுறை நாள்!... சுகந்தி அன்று நேரத்துடனேயே எழுந்து வீட்டைக் கூட்டிப் பெருக்கி குளித்து விட்டுவந்தாள்.

வல்லிபுரக் கோயிலுக்குப் போவதற்கான ஆயத்தங் களை ஒவ்வொன்றாகச் செய்து முடித்தாள்.

திருகு பலகையில் இருந்து,விறகு, பொங்கல் பாணை ஈறாக ஒவ்வொன்றாகச் சரிபார்த்து வாசலில் கொண்டுவந்து அடுக்கி வைத்தாள்.

“அத்தான்!... நாங்கள் எல்லாம் ஆயத்தம் நீங்கள் தான் இன்னும் வெளிக்கிடேல்லை. காலையில் ஏழுமணிக்குப் போற நாகர்கோயில் பஸ்சிலை போனமெண்டால், வேளைக்கே பொங்கி முடிச்சிட்டு மத்தியானமே திரும்பி யிடலாம்.....ம்... வெளிக்கிடுங்கோவன்..”

கோயிலுக்குப் போகவேண்டும் என்ற ஆவலிலும், அவசரத்திலும் இயந்திரம்போல் சுழன்று கொண்டிருந்தாள்.

சிவகுருவுக்கு அவளைப் பார்க்கச் சிரிப்பாக இருந்தது. புதினம் பார்க்கப்போகிற பள்ளிக்கூடப் பிள்ளைகள் மாதிரி துள்ளிக் குதித்தபடி இயங்கிக் கொண்டிருந்தாள்.

“சுகந்தி!..இண்டைக்குக் கந்தோரிலை அவசரமா ஒரு வேலை இருக்குது...அதாலை இண்டைக்கு வரமுடியேல்லை. அம்மா, மாமா, மாமி எல்லோரும் வருகினம் தானை. இந்த முறை அவையோடை பிள்ளைகளையும் கூட்டிக்கொண்டு போங்கோ...அடுத்த முறைக்குப் பார்ப்பம்...”

வல்லிபுரக்கோயில் பயணத்தைத் தட்டிக் கழிக்கத் தொடங்கிய

தும், சுகந்தியின் முகம் அப்படியே அனிச்சம் பூப்போல் வாடிவிட்டது.

“போங்கோ.... நீங்கள் எப்பவும் இப்படித் தான் ...இதை நேற்றே சொல்லியிருந்தால் நாங்கள் இதைக் கான்சல் பண்ணியிருக்கலாமே...?”

வெறுப்பும் கோபமும் கலந்த தொனியில் கூறிய சுகந்தியின் முகம் மேலும் விகாரமடைந்தது.

“சுகந்தி!...ஏதோ அலுவல்ல மறந்திட்டன்.. வெளிக்கிட்ட நீங்கள், இண்டைக்குப் போயிற்று வாங்கோ...நான் வேலை முடிந்தால் நேரே அப்படியே கோயிலடிக்கு வாறன்...சரி!..சரி!... புறப்படுங்கோ. நான் பஸ்ரான்ட் மட்டும் வாறன்...”

அவர்களைத் துரிதப்படுத்திக் கொண்டே தான் வராமைக்கான காரணத்தையும் எல்லோருடைய மனதிலும் நியாயப்படுத்தி விட்டான்.

எந்த ஒரு விஷயத்திலும், தான் நேரடியாகப் பாதிக்கப்படுகின்ற சந்தர்ப்பத்தில் எதையாவது கூறிச் சமாளித்துச் சிரித்துப் பூசி மழுப்பிவிடுவான்.

அவர்களை அப்படியே பஸ் நிலையம் வரை கூட்டிச்சென்று, பருத்தித்துறைக்குச் செல்லும் பேருந்து வண்டியில் ஏற்றிவிட்டான்.

“சுகந்தி!..கோயிலடிப் பக்கம் கவனம்... இப்ப கொஞ்ச நாளை ஆனையிறவு ஆமிக் காம்பில் இருந்து செல் அடிக்கிறாங்களாம்... பிள்ளைகளைக் கவனமாகப் பார்த்துக் கொள்ளுங்கோ..”

சிவகுருவின் அந்தக் கடைசி நேர எச்சரிக்கை, சுகந்திக்குப் பயத்தைக் கொடுத்தது.

இப்போ பள்ளிக்கூடம், கோயில்கள், வைத்தியசாலைகள் என்ற பேதங்கள் இல்லாமலேயே தமிழர் வாழும் குடியிருப்புக்கள் மீது தினமும் ஏறிகணை வீச்சுகளும், விமானக் குண்டுத் தாக்குதல்களும் மேற்கொள்ளப்படுவது வாடிக்கையாகவே போய்விட்டது.

அதுவே அவர்களது நித்திய வாழ்வாகி விட்டதனால் அவற்றைப் பற்றி யாருமே பெரிதாக அலட்டிக்கொள்வதில்லை!

இப்போது, கோயிலுக்குப் போகின்ற நேரம் பார்த்து 'பல்லி சொன்னது போல்' சிவகுரு கூறியதும் தான் சுகந்தியின் மனதில் ஒரு ஏக்கம் குடிகொள்ளத் தொடங்கியது..!

“சே...மாயவற்றை கோயில்லை எங்
களுக்கு ஒண்டும் நடக்காது....
எல்லாவற்றையும் அவன் பார்த்துக்
கொள்ளுவாள்...மருமகன் நீங்கள்
ஒன்றுக்கும் யோசிக்காமல் போயிற்று
வாங்க....”

அதுவரை பேருந்தில் அமைதியாக இருந்த விசாலம், அந்த நேரம் எழுந்த அச்சத்தைப் போக்கியிருக்காவிட்டால், சுகந்தி பயணத்தையே இரத்துச் செய்திருப்பாள்....

அவர்கள் ஏறியிருந்த அந்தப் பேருந்துவண்டி புறப்பட்டதும், சிவகுரு தன்னுடைய சைக்கிளை நோக்கி நடந்தான்.

“சேக்!..அநியாயம்!... முஸ்பாத்தியா நானும்
போயிருக்கலாம்... இண்டைக் கெண்டு பார்த்து
அந்த அறுவான் ஓ.ஏ. வரச்சொல்லிக்
கழுத்தறுக்கிறான்....

அவன் சலித்தபடி தன் சைக்கிளில் ஏறி அலுவலகம் நோக்கி விரைந்தான்.

“ஓம் நாராயணா...”

வானளாவ எழுந்து நின்ற அந்த அழகிய இராஜ கோபுரத்தின் உச்சியில் நியோன் விளக்கினால் எழுதப்பட்டிருந்த திருமாலின் நாமம், தூரத்தில் வருபவர்களை அப்படியே சுண்டி இழுத்துக் கொண்டிருந்தது.

நீலக் கடலும், நீண்ட மணற்பரப்பும்
 கூதல் காற்றும் குளிர்ந்த வெண்ணிலவும்
 நீலக் கண்ணன் புகழ் பாடும்
 நெடுமால் வரையின் கோபுரமும்
 நானிலம் போற்றும் நாரணன்.....
 நிறைந்திடும் வல்லிபுரத்தாழ்வார் போற்றி!..

பெரிதாக சிவப்பு மையினால் எழுதப்பட்டிருந்த அந்தப் பதாதை, பக்திப் பிரவாகத்தையே ஊட்டிக் கொண்டிருந்தது.

ஆம் பொங்கிப் பிரவாகித்துக் கொண்டிருக்கும் அலை கடலின் ஓரமாக உள்ள பரந்த வெண்மணற் பிரதேச வெளியையும் தாண்டி கம்பீரமாக எழுந்து நிற்பது தான், வல்லிபுர ஆழ்வார் தேவஸ்தானம்...அது ஒன்றுதான் அந்தப் பிரதேசத்தின் ஒரே ஒரு வைஷ்ணவ ஆலயமும் கூட.

வடமராட்சியில் இருந்து மட்டுமல்லாது குடா நாட்டின் நாலா பக்கங்களில் இருந்தும் வைஷ்ணவ பக்தர்களும், சைவ அடியார்களும் அந்தக் கோயிலை நாடி வந்து வணங்கிச் செல்வார்கள்.

அதுவும் ஞாயிற்றுக் கிழமை என்றால் கூட்டத்திற்கு அளவே இல்லை. ஆளுக்கொரு பக்கமாக நின்று பொங்கல் பொங்குபவர்களும், தீர்த்தக்கேணியில் உற்சாகமாக நின்று தீர்த்தமாடிக் கொண்டிருப்பவர்களும், அதற்கும் மேலாக அழ்வார் பிரபந்தங்களைப் பாடிச் செல்லும் வைஷ்ணவ ஓதுவார் கூட்டமுமாக, அந்தக் கோயில் சுற்றுப்பிரகாரமே கண்கொள்ளாக் காட்சியாக இருக்கும்.

பருத்தித்துறை-வல்லிபுரக் கோயில் என்று பெயர்ப் பலகை

போடப்பட்ட பேருந்து வண்டி உறுமலுடன் வந்து, ஒரு குலுக்கலுடன் நின்றது.

கோயிலின் பின்புற வாசல் பக்கமாக, அந்தப் பேருந்து வண்டி நிறுத்தப்பட்டதும் கற்பூரம் விற்கும் சிறுவர்களின் ஆரவாரம் காதைத் துளைக்கத் தொடங்கியது.

“ஐயா !கற்பூரம்..! அம்மா கற்பூரம்..!”

“அம்மா...அம்மா....கற்பூரம் என்னட்டை வாங்குங்கோ...”

பேருந்தை விட்டு இறங்கும் முன்பே அந்தச் சிறுவர்களின் நெருக்குவாரம், சுகந்திக்கு எரிச்சலைக் கொடுத்தது.

“தம்பிமாரே!....கற்பூரம் நாங்கள் கொண்டு வந்தநாங்கள் அங்காலை போய்க் கேளுங்கோ...”

சுற்றி நின்ற பொடியளின் கைகளை விலக்கியபடி பொங்கல் பாணையையும், மற்றைய பொருட்களையும் பேருந்து வண்டியில் இருந்தும் கீழே இறக்கி வைத்தாள்.

ஆலய வாசலை நோக்கி, வெண்கலப் பொங்கல் பாணையைத் தூக்கியபடி சுகந்தி நடந்து கொண்டிருந்தாள். அவளைத் தொடர்ந்து அரிசி, தேங்காய்ச் சாக்கைத் தூக்கிய விசாலம், ஒரு கையில் விறகுக்கட்டையையும் கொண்டு போனாள். பொன்னுத்துரை கடைக்குட்டி சிந்துஜாவைத் தூக்கியபடி நடந்து கொண்டிருந்தார்.

சுகந்தியின் பிள்ளைகள் இரண்டும் ஆடிப்பாடியபடி ஓடிக்கொண்டிருந்தன. அவர்களுடன் கலக்க விருப்பமில்லையோ என்னவோ கனகம்மா, திருகுபலகையைத் தூக்கியபடி நடந்து கொண்டிருந்தாள்.

அந்தப் பாரமான பொங்கல் பாணையைத் தலையில் வைத்து,

நடந்து கொண்டிருந்த சுகந்திக்கு மூச்சு இரைக்கத் தொடங்கி விட்டது. தொடர்ந்தும் நடந்து செல்ல முடியாத நிலையில் களைத்துப்போன சுகந்தி, பொங்கல் பாணையை வீதியோரமாக வைத்துவிட்டுக் களைப்பாறினாள்.

“மாமி...கொஞ்ச நேரம் இதிலை நின்று போவம்....”

அவளைத் தொடர்ந்து, விசாலம், கனகம்மா, பிள்ளைகள் எல்லோருமே வீதி ஓரமாக நின்ற மரத்தின் கீழ் சிறிது நேரம் ஓய்வெடுத்தபடியே கோயில் சுற்றுப்பிரகாரத்தை அவதானித்துக் கொண்டிருந்தனர்..

“பச்சைமா மலைபோல் மேனி
பவளவாய்க் கமலச் செங் கண்
அச்சுதா அமரா போற்றி
ஆயாதம் கொழுந்தே போற்றி.....”

அவர்கள் நின்ற அந்த வெளிச் சுற்றுப் பிரகாரத்தினூடாக பண்ணுடன் பிரபந்தங்களைப் பாடிச்சென்ற பக்தர்களின், பஜனையில் மெய்மறந்து நின்ற சுகந்தியின் உடல் சிலிர்த்தது...!

அந்த ஒரு வினாடியில் அவள் உடலில் இருந்த சோர்வும் களைப்பும் இருந்த இடமே தெரியாமல் மறைந்து விட்டது.....அவள் மீண்டும் எழுந்து நடக்கத் தொடங்கி விட்டாள்.

அவளைத் தொடர்ந்து அவளுடைய பரிவாரங்களுமாகக் கோயில் வாசலை அடைந்தனர்.

கோயில் முகப்பில் இருந்த மடத்தில், தாங்கள் கொண்டுவந்த பொருட்களை ஒவ்வொன்றாக இறக்கி வைத்துச் சரி பார்த்துக் கொண்டனர்.

பொன்னுத்துரை வந்ததும், வராததுமாகத் தன் பேரப்பிள்ளை

களைக் கூட்டிக்கொண்டு கோயிலின் கிழக்கு வீதிப்பக்கம் சென்றார்.... அந்தக் குழந்தைகளுடன் பொழுதைப் போக்குவதிலும், அவர்களுடன் படுத்து உருண்டு விளையாடுவதிலும், அவர் ஒரு இனம் புரியாத சுகத்தைக் கண்டார்.

அந்தக் குழந்தைகளும்,

“பெத்தையா!....பெத்தையா!.... “என்று அவரைச் சுற்றியே வட்டமிட்டுக் கொண்டிருந்தனர்.

எவ்வளவுதான் பெரியவர்களாக நாம் வளர்ந்து விட்டாலும், குழந்தைகளுடன் குழந்தைகளாகப் பழகுவதில் உள்ள இன்பம் வேறு எதிலும் கிடைத்து விடாது. அவர்களுடன் சேர்ந்து விளையாடும் பொழுதும், அவர்களுடைய மொழியிலேயே உரையாடும் பொழுதும் நாமே குழந்தையாகி விடுகிறோம்.... அப்பொழுது பெரியவர்கள் என்ற நினைப்பே நம்மை விட்டு அகன்று அங்கே ஒரு தெய்வீகம் புகுந்துவிடுகிறது!

அதனால்தான் பொன்னுத்துரையின் மனமும், குழந்தைகளை அரவணைப்பதிலும் அவர்களின் தேவைகளைக் கவனிப்பதிலும் லயித்து விடுகின்றது.

“டாண்.....டாண்.....டாண்..”

வல்லிபுர ஆழ்வாரின் கண்டாமணி, கணீரென்று ஒலிக்கத் தொடங்கியது.

“பெத்தையா!...பெத்தையா!.. மத்தியானப் பூசைக்கு ஆயத்தமணி அடிச்சிட்டுது அம்மாவையள் பொங்கிப் போட்டு எங்களைப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பினம்....வாங்கோ பெத்தையா.....கெதியாய்ப் போவம்..”

அவருடைய மூத்த பேரப்பிள்ளை தர்சினி தனது அறிவுக்கு

எட்டிய அந்த அனுபவத்தை அவருக்கு நினைவூட்டியது. அப்பொழுதுதான் பொன்னுத்துரை தனது கையில் கட்டியிருந்த மணிக்கூட்டைத் தூக்கிப் பார்த்தார்.

“ஓம்..ஓம்...மணி பன்னிரண்டாய்ப்
போச்சுது...சரி...சரி...நடவுங்கோ
பிள்ளைகள்.....அம்மா தேடப்போறா...”

அதுவரை நேரம் போவதே தெரியாது, அவர்களுடன் கதைகள் சொல்லி, விளையாடிக் கொண்டிருந்த பொன்னுத்துரை, சிந்துஜாவையும் தூக்கிக்கொண்டு, மற்றைய இரு பிள்ளைகளையும் அழைத்துக்கொண்டு விறுவிறு என்று கோயில் வாசலை நோக்கி நடந்தார்.

அந்த உச்சி வெயிலின் சூடு, வெண் மணற்பரப்பைக் கொதிக்கச் செய்துகொண்டிருந்தது. கால்கள் மணலில் பட்டதும் நெருப்பில் வைத்தது போல் துள்ளிக் குதித்துக் கொண்டு ஓடிய மற்றைய இரு பேரப்பிள்ளைகளையும் பார்த்த பொன்னுத்துரையின் மனம் பதைபதைத்தது.

“கெதியாய் ஓடிப்போய்ச் சேருங்கோ...” அவர்களைத் துரிதப்படுத்திக் கொண்டே கோயில் வாசலை அடைந்தார்.

அவர்கள் ஓடிச்சென்று கோயில் வாசலை அடையவும், பூசைக்கான மணி அடித்தது.

ஐயரின் மந்திரோச்சாடன ஒலிகளும், பக்தர்களின் “கோவிந்தா ...கோவிந்தா..” என்ற பேரொலிகளும் அந்த ஆலயத்தைப் பக்திப் பரவசத்திற்குள்ளாக்கிக் கொண்டிருந்தன!

உச்சிக் காலப் பூசை முடிந்ததும், ஆலயச் சூழலில் உள்ள மடங்களில் வழமைபோல் அடியாள் கூட்டம் மொய்க்கத் தொடங்கிவிட்டது.

அவர்களைத் தொடர்ந்து மடத்திற்கு வெளியே, ஏழை

எளியதுகள்.... பிச்சைக்காரர்கள் கைகளில் அலுமினியச் சட்டிகளையும், வாழை இலைகளையும், ஏந்தியபடி வரிசையாக நின்றனர்.

ஏற்கனவே பொங்கி வைத்துப் படைத்த பொங்கலை வாழை இலைகளில் பரிமாறி மடங்களில் இருந்தே, சிரித்துப் பேசி ஒன்றாக இருந்து உண்பதில் ஒரு அலாதியான ஆனந்தம் தான்!

சுகந்தியை தவிர, அவளுடைய குடும்பத்தினர் எல்லோரும் பொங்கலை சாப்பிடுவதற்காக வரிசையாக இருந்தனர்.

சுகந்தி எல்லோருக்கும் வாழையிலையை வைத்து அதில் சர்க்கரைப் பொங்கலைப் பரிமாறி அதன்மேல் சுடச்சுடப் பயிற்றங் குழம்பையும் விட்டு, அதனுடன் சுத்தமான பசு நெய்யை ஊற்றியதும், அதன் கமகம என்ற வாசனை மூக்கைத் துளைத்தது.

“அம்மா !...பசிக்குது...!”

அந்த மடத்தின் வாசலில் நின்ற பிச்சைக்காரர்கள், அவளின் ஒவ்வொரு அங்க அசைவையும் பார்த்தபடி, ஒரு பிடி பொங்கலுக்காக ஏங்கிக் கொண்டு நின்றனர்,

அவர்களை நிமிர்ந்து பார்த்த சுகந்திக்கு அடி வயிற்றில் வலி எடுப்பது போல் இருந்தது.....உள்ளே திரும்பிப் பார்த்த சுகந்தியின் கண்களில் அவளுடைய தாய், தந்தை, மாமியார், பிள்ளைகள் எல்லோருமே வயிறார உண்டு கொண்டிருப்பது தெரிந்தது.

“சே!...இவை எல்லாரும், சாப்பிட்டு முடியுதுதானே.....

இனி அத்தானுக்கு மட்டும்தானே.....ம்.....பாவம்,

மிச்சத்தை இதுகளுக்கு கொடுப்பம்...”

அங்கே ஏக்கத்துடன் பார்த்தபடி நின்ற அந்தப் பிச்சைக் காரர்களுக்காக அவள், பரிதாபப்பட்டாள்.

ஒரு பெரிய அலுமினியச் சட்டி நிறையச் சர்க்கரைப் பொங்கலை

நிரப்பிக்கொண்டு வந்தாள். ஒரு அகப்பை வீதம், ஒவ்வொருவரும் வைத்திருந்த சட்டியிலும், இலைகளிலும் போட்டுக்கொண்டு வந்தாள்.

ஒவ்வொரு தடவையும் குனிந்து, நிமிரும் போதெல்லாம் அவளுடைய இடுப்பில் வலி எடுக்கத் தொடங்கியது.

புதிது புதிதாக முளைவிடும் காளான்கள் போல அவள் பொங்கலைப் பரிமாறப் பரிமாற மேலும் புதிது புதிதாக ஒவ்வொருவராக வரத்தொடங்கினார்கள்.

அவள் செய்வதையே கண்கொட்டாது பார்த்துக் கொண்டிருந்த கனகம்மாவுக்கு உடம்பெல்லாம் பற்றி எரிந்தது! அவளுடைய வாயினுள், இடப்பட்ட பொங்கல், வாய்க்குள்ளேயே அப்படியே நின்றது.

அதற்கு மேலும் அவளால் அந்தக் காட்சியைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்க, மனம் இடம் கொடுக்கவில்லை.

“பிள்ளை!...சுகந்தி!...இப்படி நீ உதிலை நின்று போட்டுக்கொண்டே இருந்தியெண்டால் இண்டைக்கு முழுக்க நீ போட்டுக் கொண்டேதான் இருக்க வேணும்..... உந்த எளிய பிச்சைக்கார நாயளுக்கு எவ்வளவு போட்டாலும் அடங்காது.....மாறி மாறி வந்து கொண்டிருக்குங்கள்.....தரித்திரங்கள்.....”
கனகம்மா ஆவேசம் வந்தவள் போல் சீறி விழுந்தாள்!

தனது கணவனின் சொற்ப அரசாங்க ஊதியத்தில் கூட மிகச் சிக்கனமாக செலவு செய்து வாழப் பழகிவிட்ட சுகந்திக்கு அந்த வார்த்தைகள், பேரிடியாக விழுந்தது.

“மாமி!...இண்டைக்கு மட்டும்தானே... இப்படிக் கொடுக்கப் போறம்...? வருசம் பூரா நாங்களும் எங்கடை குடும்பமும் உழைக்கிறதும், சாப்பிடுறதும் என்று

தானே காலத்தை ஓட்டுறம்....வருசத்திலை
ஒரு நாள் இப்படிக் கொடுக்கிறதிலை
எங்களுக்கும் புண்ணியம் தானை மாமி.....
அதுவும் கோயில் வாசலிலை...”

“ஓம்..ஓம்,,,,,அது சரி...எப்பன் அக்கம்
பக்கத்து வீடுகளுக்கும் கொண்டுபோய்க்
கொடுக்கிறதை விட்டு இப்படி ஊதாரித்
தனமா அள்ளி எறிகிறாய்....”

கனகம்மாவின் வாயில் இருந்தும் வந்த அந்த “ஊதாரித்தனம்”
என்ற சொல், சுகந்தியைச் சுருக்கென்று ஊசியால் குத்துவதுபோல்
இருந்தது.

“மாமி!....இது ஊதாரித்தனம் என்றால், நாங்கள்
செய்கிற எல்லா வேலையுமே ஊதாரித்தனம் தான்
ஏன் மாமி இப்படிக் கோயில் வாசலிலை
தேவையில்லாத கதைகளைக் கதைத்துப்
பிரச்சினையை வளர்க்கிறியள்?”

“ஓம்.....ஓம்.....நான் தானை இஞ்சை பிரச்சினையை
வளர்க்கிறன்....மற்றவையெல்லாம் சும்மாதானை
இருக்கினம்....ஐயோ எனக்கு வேணும்.... எனக்கு
வேணும்.... என்றை பிள்ளை வாயைக் கட்டி வயிற்றைக்
கட்டி உழைக்கிறதெல்லாம் இப்படித்
தண்டத்துக்குப் போகுது....”

மாமியாரின் வாய், மேலும் வளர்ந்து கொண்டே போனது. இதை
மேலும் வளரவிட்டால் ஆபத்தாகிவிடும் என்று பயந்த சுகந்தி, அத்துடன்
அந்த வாதப் பிரதிவாதங்களுக்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்துவிட்டு, அங்கே
காத்து நின்ற ஏழைகளுக்கு பொங்கல் வழங்குவதையும் நிறுத்திவிட்டாள்.

அந்த ஒரு வினாடியில் அங்கிருந்த எல்லோருடைய இதயங்களும்,
ஒவ்வொரு எரிமலையாகக் குமுறிக் கொண்டிருந்தன.

அந்த வீட்டில் பெரியதொரு பிரளயமே உருவாகிவிடுமோ என்று பொன்னுத்துரை பயந்து கொண்டிருந்தார். அந்தச் சின்னஞ் சிறிய குடும்பத்திற்குள் எது நடந்துவிடக்கூடாது என்று நினைத்து மிகவும் அவதானமாக இருந்தாரோ, அது நடந்துவிடுமோ என்ற அச்சம் அவருக்கு மனச் சங்கடத்தைக் கொடுத்தது.

“சே.....ஒரு பொம்பிளைப் பிள்ளையைப் பெத்துக் கலியாணம் முடிச்சுக் கொடுத்த தற்காக, இப்படியெல்லாம் தண்டிக்கப்பட வேணுமா?.....”

அவருடைய அந்த வெகுளித்தனமான மனம் துடித்துக் கொண்டிருந்தது.

அங்கிருந்த எல்லோருடைய உள்ளங்களும் அந்த ஒரு கணத்திற்குள் அந்நியப்பட்டுவிட்டன! எவருமே எதுவும் பேசிக் கொள்ளாமலேயே பேருந்து வண்டியை நோக்கி நடந்து கொண்டிருந்தனர்.

பேருந்தை விட்டு இறங்கியதும், முகத்தை விறைப்பாக வைத்தபடியே விறுவிறு என்று நடந்து சென்ற கணகம்மா அவர்களுக்கு முன்னரேயே வீட்டை அடைந்து விட்டாள்.

11

சுகந்தியைத் தொடர்ந்து, மௌனமாக நடந்து கொண்டிருந்த பொன்னுத்துரையின் மனம் “திக்திக்” கென்று அடித்துக் கொண்டிருந்தது. அடி.....சுகந்தி!.....வாடி கெதியாய்..!”

வீட்டு வாசலில் கால் அடிஎடுத்து வைக்கும் பொழுதே, உருத்திர மூர்த்தியாக நின்ற சிவகுருவைக் கண்டதும், சுகந்தியின் சர்வாங்கமும் நடுங்கத் தொடங்கி விட்டது.

“ஓ...இதுக்குத்தான் மாமி, பஸ்சாலை இறங்கினவுடனை, விறுவிறுவென்று

எங்களுக்கு முன்னுக்கே ஓடி வந்திருக்கிறாவோ?"

அங்கே என்ன நடந்திருக்கும் என்று எல்லாமே அவளுக்குப் புரிந்துவிட்டது.

வாசலில் கோபத்துடன் நின்ற சிவகுருவைப் பார்த்து வலிந்து ஒரு புன்னகையை வரவழைத்தபடி அவனையும் தாண்டி வீட்டிற்குள் கால் வைத்தாள்.

அவளுடைய அந்தப் புன்னகையில் உயிர் இருக்கவில்லை!

“இஞ்சேர்!...நில்லடி!... இதுக்கு மேலையும் என்னாலை பொறுத்துக் கொண்டிருக்கேலாது...சும்மா, கண்டவை, கடியவை எல்லாம், தண்டத்துக்கு இருந்து போட்டு தாய் பிள்ளை உறவைப்பிரிக்க வாற்தெண்டால், அதற்குமேல் கொலை செய்யவும் தயங்க மாட்டன்... சொல்லிப் போட்டன்....இனி இந்த வீட்டிலை ஒரு நாய்களும் இருக்கக் கூடாது...ஓ.”

அந்த நேரம் வந்த கோபத்தில், என்ன பேசுவது, எதைப் பேசக்கூடாது என்ற நிலையில் தன் சுய உணர்வை இழந்துவிட்ட சிவகுரு பொரிந்து தள்ளிக் கொண்டே கூறிவிட்டு, சைக்கிளையும் எடுத்துக்கொண்டு வெளியேறினான்.

அதுவரை சுவரின் ஓரமாக, அங்கே நடப்பவற்றை யெல்லாம் மெளனமாக நின்று பார்த்துக்கொண்டிருந்த பொன்னுத்துரை, சிவகுருவின் வாயில் இருந்தும் வந்த அந்த வார்த்தைகளைச் சற்றும் கூட எதிர்பார்க்கவில்லை. அவருடைய காதுகளையே, அவரால் நம்ப முடியவில்லை.....

அவருடைய கண்கள், சுற்றிவர இருந்த அந்த வீட்டின் ஒவ்வொரு மூலை முடுக்காக மேய்ந்து வந்தன.

“ஓ.....இந்த வீட்டை வெறும் கல்லாலும்
மண்ணாலும், சீமெந்தாலுமே கட்டி
விட்டிருக்கிறன்.....ஐயோ!.....என்றை
தசையும், உதிரமும் சேர்த்தெல்லை இதைக்
கட்டியிருக்கிறன்.....இந்த வீட்டை விட்டா
போறது....?”

அவரது உலர்ந்து ஓட்டிப்போன உதடுகளில் இருந்தும் ஒலியே
வரவில்லை....அவருக்குத் தலையே சுற்றிக் கொண்டு வருவதுபோல்
இருந்தது.

கண்களில் இருந்தும் கண்ணீர் பொலபொலவென்று வழிந்து
கொண்டிருந்தது. விசாலமும், அவர்களுடைய மகள் நந்தினியும் என்ன
செய்வதென்றே தெரியாமல் திகைத்துப் போய் நின்றனர்.

“விசாலம்!....ஏன் மினக்கெடுறாய்?... உள்ளை போய்ப்
பெட்டி பாய்களைக் கட்டிக் கொண்டு புறப்படுங்கோ....
நந்தினி!...உதிலை ஏன் நிற்கிறாய்?... போ....
கொம்மாவோடை சேர்ந்து போறதுக்கு
ஆயத்தப்படுத்து....“

பொன்னுத்துரை அந்த நேரம், உறுதியோடு கூறிய அந்த
வார்த்தைகளைத் தட்டிக் கேட்கும் துணிவோ அல்லது தடுத்து நிறுத்தும்
தையியமோ அங்கு எவருக்குமே வரவில்லை.

அந்தக் கணத்தில் பெரியதொரு பிரளயமே உருவாகியது போல்
இருந்தது. பொன்னுத்துரைகூட இப்படி ஒரு முடிவைத் திடீரென
எடுப்பார் என்று எதிர்பார்த்திருக்காத சுகந்தியின் தலையில் இடிவிழுந்தது
போல் இருந்தது.

அப்படியே நிலத்தில் குந்தியிருந்து கொண்டு தாயைக் கட்டிப்
பிடித்து அழுதுகொண்டிருந்தாள். அவளுடைய பிடியில் இருந்தும் விலகிக்
கொண்டே அறைக்குள் ஓடிய விசாலம் ‘ஓவென்று’ கதறித் துடித்துக்

கொண்டிருந்தாள்.

அவளுடைய பெற்றவயிறு பற்றி எரிந்து கொண்டிருந்தது....!

வாசல் படியிலேயே நின்று கொண்டிருந்த பொன்னுத்துரையின் இதயம் விம்மிப் புடைத்துக் கொண்டிருந்தது.

அந்தச் சொற்ப நேர இடைவெளிக்குள், விசாலமும், நந்தினியும் ஆளுக்கொரு முட்டை முடிச்சுடன் வாசலுக்கு வந்துவிட்டனர்.

“பிள்ளை!...சுகந்தி!...நாங்கள் போறம்!...ஒன்றுக்கும் கவலைப்படாதை...நீயும், உன்ரை பிள்ளைகளும் அவற்றை மனம் கோணாமல் நடந்து நீண்ட நாளைக்குச் சந்தோசமாக வாழ வேணும்.....சரி! போயிற்று வாறம்..”

அந்த வார்த்தைகளை அவரால் எப்படித்தான் சொல்ல முடிந்ததோ தெரியவில்லை....துயரம், தொண்டையை அடைத்துக் கொண்டது....

“ஐயா!...நீங்க போகாதையுங்கோ.....உங்களை விட்டுவிட்டு என்னாலை தனிய இருக்கேலாது... அவர் ஆத்திரத்திலை ஏதும் சொல்லுவார்...பிறகு அதை நினைச்சு அவரே கவலைப்படுவார்.... நீங்கள் அவசரப்பட்டுப் போய் விடாதேங்கோ... என்ரை ஐயா.....ஓ”

பொன்னுத்துரையின் கால்களைக் கட்டிப் பிடித்து அழுது கதறிக் கொண்டிருக்கும் சுகந்தியைக் குனிந்து பார்க்கும் ஆற்றல் அவருக்கு ஏற்படவில்லை....!

அவரது பேரப்பிள்ளைகள் ஒவ்வென்றும் அவர்களைச் சுற்றி வளைத்துக் கொண்டு கதறிக் கொண்டு நின்றனர்

“பெத்தையா.....!அம்மம்மா!...நீங்கள்

வீட்டை விட்டுப் போகக் கூடாது...போற
தெண்டால் எங்களையும் கூட்டிக்
கொண்டு போங்கோ...”.

அந்தப் பிஞ்சுகளின் அவலக் குரல்கள் பொன்னுத்துரையையும்,
விசாலத்தையும் ஊமைகளாக்கி விட்டன.

அவர்களுடைய இதயங்கள் குருதிக் கண்ணீர் வடித்துக்
கொண்டிருந்தன! நந்தினி சுவர் மூலையில் நின்று விக்கி விக்கி
அழுதுகொண்டிருந்தாள்.

“அன்ரி!...நீங்கள் பெத்தையாக்குச் சொல்லுங்கோ...
நீங்கள் போனால் எனக்கு ஆர் பாடம் சொல்லித்
தாறது?...ஆர் அன்ரி என்னை வெளிக்கிடுத்தி
விடுவினம்....?
அன்ரி....போகாதையுங்கோ....”

தர்சினியின் கதறல் அங்கே நின்ற எல்லோரையும் ஒருகணம்
உலுப்பியது!

பொன்னுத்துரை துவாய்த் துண்டினால் முகத்தைத் துடைத்த
படியே விக்கி விக்கி அழுதுகொண்டிருந்தார்... ! விசாலத்தின் கண்கள்
அழுது அழுதே கோவைப்பழம் போல் சிவந்து விட்டன!

தொப்பூள்நாண் பரியந்தம் அல்லவா...?

அவளுடைய அங்கம் ஒவ்வொன்றும் துடித்துக் கொண்டிருந்தன...!
அவளுடைய வாயில் இருந்தும் வார்த்தைகள் வெளிவரவில்லை....தன்
கணவனை ஏக்கத்துடன் பார்த்தாள்.

“பிள்ளை!...சுகந்தி!...இப்ப நாங்கள் கோபப்பட்டுக்
கொண்டு போறம் என்று நினைக்காதையணை...இதை
நாங்கள் எப்பவோ செய்திருக்க வேணும்.....காலம்
கடந்து இப்ப செய்யிறம்.....பெற்ற பிள்ளைகளைக்

கலியாணம் முடித்துக் கொடுத்துவிட்டால் அவர்களைத் தனிக்குடித்தனமாக வாழ விடவேணும்....அப்பதான் வாழ்க்கையின் இன்ப துன்பங்களையும், கஷ்ட நஷ்டங்களையும் அனுபவித்து வாழ்க்கையில் எது எது இன்பம் எது துன்பம் என்பதைப் பிரத்தியட்சமாக உணர முடியும்.....எட்ட இருந்தால் தான் உறவும் இனிக்கும்..இவ்வளவு காலமும் நாங்கள் விட்ட இந்தப் பிழையைப் போல இனிமேல் எந்தவொரு தாயும், தகப்பனும் விடாமல் பார்த்துக் கொள்ள வேணும் பிள்ளைகளுடைய சுதந்திரமான வாழ்க்கையில் வயது போனவர்கள் புகுந்து இடைஞ்சலாக இருக்கக்கூடாது.....பிள்ளை போயிற்று வாரம்.....”

உறுதியோடு அவர் கூறிய வார்த்தைகள் ஒவ்வொன்றும் அனுபவத்தின் வாயிலாக எழுந்த தத்துவ முத்துக்களாக அந்த அறை எங்கும் எதிரொலித்துக் கொண்டிருந்தன.

தன்னுடைய காலடியில் நின்று, ஒன்றுமே புரியாது விழித்துக் கொண்டு மிரள மிரளப் பார்த்தபடி நின்ற கடைக்குட்டி சிந்துஜாவைக் குனிந்து தூக்கிய பொன்னுத்துரை, மாறி மாறி முத்தமிடும்பொழுதே, அவளுடைய நெற்றி, கன்னங்களைக் கண்ணீரால் நனைத்துக் கொண்டிருந்தார்.

சிறிது நேரம் அங்கே நிலவிக்கொண்டிருந்த மௌனத்திற்குள்ள்தான் எத்தனை பூகம்பங்கள்! யார் யாரைத் தேற்றுவது என்று தெரியாது, கலங்கிக்கொண்டிருந்தார்கள் ...அந்த துயரத்தில் கலக்க விரும்பாத கனகம்மா, முகத்தை திருப்பியபடியே தன்னுடைய அறைக்குள் சென்றுவிட்டாள்.

தோளில் துண்டையும் போட்டபடி விசாலத்தையும், மகள் நந்தினியையும் கூட்டிக்கொண்டு வாசலையும் கடந்து நடக்கத் தொடங்கிவிட்ட, பொன்னுத்துரையின் கால்களும் நகர மறுத்தன.

“பெத்தையா!.....அம்மம்மா!..... அன்ரி!.....”

“ஐயா!.....அம்மா!.....தங்கச்சி போகாதையுங்கோ... ஆ...ஐயோ. நான் என்ன பாவம் செய்தனான்.....அம்மா ஐயாவை நிற்பாட்டி விடுங்கோ.....”

அந்தக் குழந்தைகளினதும், சுகந்தியினதும் கதறல் ஒலிகள், அந்த ஒழுங்கை வரை எதிரொலித்துக் கொண்டே இருந்தன.

தனது உதிரத்தை அர்ப்பணித்து, உழைப்பினால் கட்டியெழுப்பிய அந்த வீட்டை விட்டுப் பிரிவது ஒரு புறம்...தனது இரத்த உறவுகள்...பந்தங்கள்...எல்லாவற்றையுமே இழந்து, அதுவரை வாழ்ந்து வந்த அந்த மனையடியை விட்டு வெளியேறுவதுதான் பொன்னுத்துரையின் மனதைக் குடைந்து கொண்டிருந்தது!

மண்ணுக்காக, உயிரையே அர்ப்பணிக்கின்ற எத்தனையோ எண்ணற்ற தியாகிகளைச் சுமந்து நிற்கின்ற இந்த தேசத்தின் ஒரு பிரதி பிம்பமாக நிற்கும் பொன்னுத்துரையினால், தான் பிறந்து வளர்ந்த மண்ணை எப்படித்தான் விட்டுப்போக மனசுவரும்.....அந்த வீட்டையும் கதறித்துடிக்கும் பிள்ளைகளையும் திரும்பித் திரும்பிப் பார்த்தபடியே மெதுவாக நடந்து கொண்டிருந்தார்...!

தூய இல்லற வாழ்க்கையின் ஒவ்வொரு அடிச்சுவடுகளையும் இளைய சந்ததிகளும் தமது அனுபவ வாயிலாக அறிந்து ஒரு நல்ல குடும்பத்தைச் சிருட்டிக்க வழிவிட்டுக் கொடுக்க வேண்டும் என்பதில் பொன்னுத்துரையின் மனதில் இருந்த முனைப்பு.....அந்த இழப்புகளை எல்லாம் மறக்கப் பண்ணியது...!

அந்த ஒழுங்கையூடாகவே மூவரும் போவதையே பார்த்துக் கொண்டிருந்த சுகந்தியின் விழிகளில் இருந்தும் கண்ணீர் வழிந்து கொண்டிருந்தது.... இழக்கக் கூடாத ஒன்றை இழந்து விட்ட துயரத்தில், அவளுடைய இதயம் துடித்துக்கொண்டிருந்தது.

“பெத்தையா!...பெத்தையா!... அம்மம்மா...அன்ரி...”

அந்தக் குழந்தைகளின் அழுகுரல்கள் மட்டும் இன்னும் ஓயவில்லை....!

தன்னுடைய எதிர்காலத்திற்கான புதிய வாழ்க்கையைத் தீர்மானித்துவிட்ட பொன்னுத்துரை, உறுதியுடன் தன் பயணத்தை தொடர்ந்து கொண்டிருந்தார்.

.....

“என்ன பொன்னுத்துரை!அப்படியே இடிஞ்சபோய் இதிலை இருந்துட்டங்க”

வெளியே போய்விட்டு அப்பொழுதுதான் திரும்பிக்கொண்டிருந்த சிவானந்த சுவாமிகளின் குரல் கேட்டுத் திடுக்கிட்டுப் போன, பொன்னுத்துரை கண்களில் இருந்தும் வழிந்த கண்ணீரைத் துடைத்துக் கொண்டே எழும்பி நின்றார்.

அதில் நின்று கொண்டே, பிரார்த்தனை மண்டபத்தை எட்டிப் பார்த்தார்.

“நல்ல வேளை!... இன்னும் பிரார்த்தனை முடியவில்லை.

மனதிற்குள் நினைத்துக்கொண்டே குழந்தைகளுக்கான காலை உணவு ஒழுங்குகளைப் பார்ப்பதற்காகத் திரும்பினார்.

“பொன்னுத்துரை!... கொஞ்சம் நில்லுங்க...”

சுவாமியின் குரல் கேட்டதும் அப்படியே நின்று திரும்பிப் பார்த்தார்.

அழுது அழுது அவருடைய முகம் உப்பிப் போய் இருந்ததை சிவானந்த சுவாமிகளும் கவனிக்கத் தவறவில்லை.

“பொன்னுத்துரை’..... நீங்கள் இன்னும் பழையதையே நினைத்து ஏங்குறீங்க போல.....“

சுவாமிகளை நோக்கி ஒரு அடி முன்னோக்கி வைத்த பொன்னுத்துரையால் அந்த முற்றும் துறந்து விட்ட துறவியின் முகத்தை நிமிர்ந்து பார்க்க முடியவில்லை.....நாணத்தால் அவர் தலை குனிந்தது.

தரையைக் குனிந்து பார்த்தபடி நின்ற பொன்னுத்துரையின் கண்கள், சுவாமிகளின் பாதங்களையே உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டு நிலைகுத்தி நின்றன.

“சுவாமி!.... என்னை மன்னிச்சிடுங்க....
மனசு கேட்கவில்லை.....பழையதை
என்னாலை மறக்கமுடியாமல் போயிற்றுது”

அவருடைய நெஞ்சு துயரத்தால் விம்மிப் புடைத்துக் கொண்டிருந்தது.

“பொன்னுத்துரை!கடந்த காலத்தை நினைத்துக் கண்ணீர் விடுவதும், எதிர்காலத்தை நினைத்து ஏங்குவதும் மனித மனத்தின் வெறும் சபலங்கள்....இந்த ஜன்மமே நிலையற்றது....அதற்குள் இடையில் வந்து சேர்ந்த சொந்த பந்தங்கள், தாய் பிள்ளை உறவுகள் எல்லாமே வெறும் நீரலைதான்...இதை உணர்ந்தால், நித்தியமும் பேரானந்தம்....பொன்னு...! மனதை இன்னும் இன்னும் அலைபாய விடாதீர்கள் பாசம் என்பது வெறும் போதை தான்...அது ஒரு சில நாட்கள்தான்..... நாங்கள் வரும்போது எதைக் கொண்டு வந்தோம்...எதை நாம் இழந்து விட்டோம்... எதற்காக நாம் அழ வேண்டும். பொன்னு!.... எதனை நாம் கொண்டு வந்தோம். அதை இழப்பதற்கு..... பகவத்கீதையில் கிருஷ்ண பரமாத்மா, அருச்சுணனுக்கு செய்த உபதேசத்தில் கூறிய இந்த படைப்பின் அர்த்தத்தை ஏன் நாம் புரிந்துகொள்ள

மறந்து விட்டோம்..... பொன்னு!..... சொந்தம், பந்தம்
சொத்து சுகங்கள் எல்லாம் வெறும் பிரமைதான்.....
கீதாசாரத்தை ஒரு தடவை மீட்டிப் பாருங்க பொன்னு.....!
ஆண்டவன் உங்களுக்கு ஒரு நல்ல பணியைத்
தந்திருக்கின்றான். அதை உங்கட உடலில் உயிர்
இருக்கும் வரை இதய சுத்தியுடன் செய்து
கொண்டிருங்க..... அது தான் நம்மளோடையே கூட
வருவது... சரி....சரி!... குழந்தைகள் பிரார்த்தனை முடிஞ்சு
வரப்போறாங்க.....கண்ணைத் துடைச்சிட்டுப் போய்க்
காரியத்தைப் பாருங்க...”

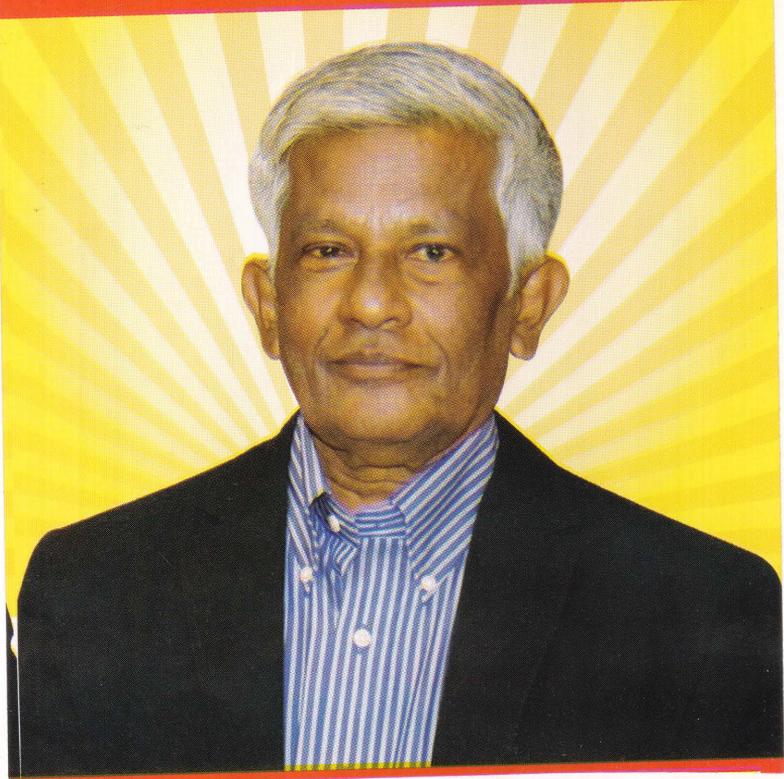
சிவானந்த சுவாமிகள் அமைதியாகச் சிரித்துக் கொண்டே
சூறிவிட்டு அவரைத் திரும்பிப் பார்க்காமலேயே பிரார்த்தனை மண்டபத்தை
நோக்கி நடந்தார். பொன்னுத்துரையின் கண்களில் இருந்தும் வழிந்த
கண்ணீர், அழுக்கை மட்டுமல்ல, அவருடைய மனதை அழுத்திக்
கொண்டிருந்த அந்தச் சுவையையும் கூடவே கழுவிக்கொண்டு ஓடியது!

(முற்றும்)

ந. அனந்தராஜ் B.A.(Hons.),M.A.

Dip-In-Education, Dip-In-Journalism, SLPS, SLEAS

(முன்னாள் அதிபர், உதவிக் கல்விப் பணிப்பாளர், உலக வங்கியின்
வடமாகாண நிபுணத்துவ ஆலோசகர். கிழக்குப் பல்கலைக்கழக
வருகை விரிவுரையாளர், பிரபல எழுத்தாளர்)

“அண்டத்திற்கு வெளியிலிருந்து எதுவும் பூமியினுள் கொண்டு வரப்படுவ தில்லை அதுபோல் எதுவுமே இங்கிருந்து கொண்டு செல்லப்படுவதில்லை.” அறிவிய லாளர்கள் ஆய்வுகளின் அடிப் படையில் கூற வைத்த அந்த தத்துவம் தான் “திணிவுக்காப்பு விதியாக” அறிவியலில் கின்றும் பேசப்படுகிறது.

அந்தத் தத்துவ வெளிப் பாட்டிற்குப் பல நூறு ஆண்டுகளின் முன்னெழுந்த பகவத் கீதையின் சாரமும் அமைந்துள்ளது. “எதை நாம் எங்கிருந்து கொண்டு வந்தோம் அதை நாம் கிழந்து விடுவதற்கும் அதை எண்ணி வருத்தப் படுவதற்கும்” கிந்த தத்துவத்தை உணராத நிலையில் சொந்தம், பந்தம்; சொத்து சுகங்களுக்காக ஏன் நமது நித்தியமான சுக வாழ்வைத் தொலைத்து விட வேண்டும்?

கிந்த உண்மையை உணர்ந்து கொண்டால் மனித வாழ்வே பேராணந்தம் தான் என்பதை ஏன் நாம் உணரத் தவறி விட்டோம்..... அந்த வாழ்க்கையின் தத்துவத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டதே நிரலைகள்!

வல்வை ந. அனந்தராஜ்

ISBN : 955-96845-3-1